

ခုဒ္ဒကနိကာယ်
စရိယာပိဋကပါဠိတော်

မြန်မာပြန် (၉-၉၉)

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁ - အင်္ဂါတ္ထိဝဂ် ၂ - ဟတ္ထိနာဂဝဂ် ၃ - ယုဇ္ဇယဝဂ်

၁ - အင်္ဂါတ္ထိဝဂ်

၁ - အင်္ဂါတ္ထိစရိယ (အင်္ဂါတ္ထိရသေ့အကျင့်)

၂ - သင်္ခါစရိယ (သင်္ခါပုဏ္ဏားအကျင့်)

၃ - ကုရုရာဇစရိယ (ကုရုမင်းအကျင့်)

၄ - မဟာသုဒဿနစရိယ (မဟာသုဒဿနကြံတေးမင်း အကျင့်)

၅ - မဟာဂေါဝိန္ဒစရိယ (မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား အကျင့်)

၆ - နိမိရာဇစရိယ (နိမိမင်း အကျင့်)

၇ - စန္ဒကုမာရစရိယ (စန္ဒကုမာရမင်းသား အကျင့်)

၈ - သိဝိရာဇစရိယ (သိဝိမင်းအကျင့်)

၉ - ဝေဿန္တရစရိယ (ဝေဿန္တရမင်းအကျင့်)

၁၀ - သသပဏ္ဍိတစရိယ (ယုန်ပညာရှိအကျင့်)

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

၂ - ဟတ္ထိနာဂဝဂ်

- ၁ - မာတုပေါသကစရိယ (အမိကို လုပ်ကျွေးသော သီလဝဆင်အကျင့်)
- ၂ - ဘူရိဒတ္တစရိယ (ဘူရိဒတ္တနဂါးမင်းအကျင့်)
- ၃ - စမ္ပေယျနာဂစရိယ (စမ္ပေယျနဂါးမင်းအကျင့်)
- ၄ - စူဠဗောဓိစရိယ (စူဠဗောဓိပုဏ္ဏားအကျင့်)
- ၅ - မဟိံသရာဇစရိယ (ကျွဲမင်းအကျင့်)
- ၆ - ရုရုမိဂရာဇစရိယ (ဆတ်မင်းအကျင့်)
- ၇ - မာတင်္ဂစရိယ (မာတင်္ဂရသေ့အကျင့်)
- ၈ - ဓမ္မဒေဝပုတ္တစရိယ (ဓမ္မနတ်သားအကျင့်)
- ၉ - အလီနသတ္တုစရိယ (အလီနသတ္တုမင်းသားအကျင့်)
- ၁၀ - သင်္ခပါလစရိယ (သင်္ခပါလနဂါးမင်းအကျင့်)

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

၃ - ယုဇ္ဇယဝဂ်

- ၁ - ယုဇ္ဇယစရိယ (ယုဇ္ဇယမင်းသားအကျင့်)
- ၂ - သောမနဿစရိယ (သောမနဿမင်းသားအကျင့်)
- ၃ - အယောဗရစရိယ (အယောဗရမင်းသားအကျင့်)
- ၄ - ဘိသစရိယ (မဟာကဉ္စနသတို့သားအကျင့်)
- ၅ - သောဏပဏ္ဍိတစရိယ (သောဏပညာရှိအကျင့်)
- ၆ - တေမိယစရိယ (တေမိမင်းသားအကျင့်)
- ၇ - ကပိရာဇစရိယ (မျောက်မင်းအကျင့်)
- ၈ - သစ္စတာပသစရိယ (သစ္စရသေ့အကျင့်)
- ၉ - ဝဋ္ဋပေါတကစရိယ (ဝံ့ငယ်အကျင့်)
- ၁၀ - မစ္ဆရာဇစရိယ (ငါးမင်းအကျင့်)
- ၁၁ - ကဏ္ဍဒီပါယနစရိယ (ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့အကျင့်)
- ၁၂ - သုတသောမစရိယ (သုတသောမမင်းအကျင့်)
- ၁၃ - သုဝဏ္ဏသာမစရိယ (သုဝဏ္ဏသာမသတို့သားအကျင့်)
- ၁၄ - ဧကရာဇစရိယ (ဧကရာဇမင်းအကျင့်)
- ၁၅ - မဟာလောမဟံသစရိယ (မဟာလောမဟံသရသေ့အကျင့်)

(နိဂုံးနှင့် ဥယျောဇဉ်)

စရိယာပိဋကပါဠိတော် မြန်မာပြန်

မာတိကာ ပြီးပြီ။

ခုဒ္ဒကနိကာယ်

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

မြန်မာပြန် (၉-၉၉)

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

=== ၁ - အင်္ဂုတ္တိဝဂ် ===

၁ - အင်္ဂုတ္တိစရိယ (အင်္ဂုတ္တိရသေ့အကျင့်)

၁။ (သာရိပုတ္တရာ) လေးအသင်္ချေတို့ပတ်လုံး လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ပတ်လုံး လည်းကောင်း ဤအတွင်း၌ အကြင် (ဒါန၊ သီလစသော) အကျင့်ကို ငါ ကျင့်ခဲ့ဖူး၏။ အလုံးစုံသော ထိုအကျင့်သည် သမ္မာသမ္ဗောဓိဉာဏ်ကို ရင့်ကျက်စေနိုင်ပေ၏။

၂။ လွန်ပြီးသော ကမ္ဘာတို့ဝယ် ဘဝကြီးငယ်၌ ကျင့်ခဲ့သော အကျင့်ကို ချန်ထား၍ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ကျင့်ခဲ့သော အကျင့်ကိုသာလျှင် မိန့်ဆိုပေအံ့၊ ငါ၏ စကားကို (သင်) နာလော့။

၃။ အကြင်အခါ ငါသည် အင်္ဂုတ္တိမည်သော ရသေ့ဖြစ်၍ (လူသံ) တိတ်ဆိတ်သော တောအုပ်ကြီးအတွင်း၌ သက်ဝင်လျက် နေ၏။

၄။ ထိုအခါ ငါ၏ အကျင့်တန်ခိုးကြောင့် သိကြားမင်းသည် ပြင်းစွာ ပူလောင်သည်ဖြစ်၍ ပုဏ္ဏားအသွင်ကို ဆောင်လျက် ဆွမ်းအကျိုးငှါ ငါ့ထံသို့ ကပ်ရောက်လာ၏။

၅။ ငါ၏ သင်္ခမ်းကျောင်းတံခါး၌ ရပ်နေသည်ကို မြင်၍ တောမှ ဆောင်ယူအပ်သော ဆီလည်းမပါ၊ ဆားလည်း မရှိသော ကံပြင်းရွက်ကို မိမိအိုးခွက်ဖြင့် လောင်းလှူခဲ့၏။

၆။ ငါသည် ပုဏ္ဏားအသွင်ကို ဆောင်သော ထိုသိကြားမင်းအား ကံပြင်းရွက်ကို လှူဒါန်း၍ အိုးခွက်ကို မှောက်ပြီးလျှင် နောက်တစ်ဖန် (အစာ) ရှာမှီးခြင်းကို စွန့်လျက် သစ်ရွက်မှီး ကျောင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။

၇။ (ပုဏ္ဏားသည်) နှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ လည်းကောင်း၊ သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌ လည်းကောင်း ငါ့အထံသို့ ကပ်ရောက်လာပြန်၏။ ငါသည် တွယ်တာကပ်ငြိခြင်း မရှိဘဲ ဤ ရှေးနည်းအတိုင်း မတုန်မလှုပ် ပေးလှူခဲ့၏။

၈။ ထိုသုံးရက်ပတ်လုံး မစားဘဲ လှူခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ အဆင်းဖောက်ပြန်ပျက်စီးခြင်း မရှိပေ၊ ငါသည် နှစ်သက်မှု 'ပီတိ'၊ ချမ်းသာမှု 'သုခ' ဟူသော ပျော်မွေ့ခြင်းဖြင့် ထိုနေ့ကို ကုန်လွန်စေ၏။

၉။ အကယ်၍ ငါသည် တစ်လပတ်လုံးသော် လည်းကောင်း၊ နှစ်လပတ်လုံးသော် လည်းကောင်း မြတ်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရငြားအံ့။ (ငါသည်) မတုန်မလှုပ် မတွန့်ဆုတ်ဘဲ အလှူကို ပေးလှူလို၏။

၁၀။ ထိုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား အလှူကို ပေးလှူသော ငါသည် အခြံအရံ အကျော်အစောကို လည်းကောင်း၊ လာဘ် 'လာဘ' က လည်းကောင်း မတောင့်တခဲ့ပေ။ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုသာ တောင့်တလျက် ထိုကောင်းမှုတို့ကို ပြုကျင့်ခဲ့ပေ၏။ ။

ရှေးဦးစွာသော အင်္ဂုတ္တိစရိယ 'အင်္ဂုတ္တိရသေ့အကျင့်' ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၁ - အင်္ဂုတ္တိုဝဂ် ===

၂ - သင်္ခစရိယ (သင်္ခပုဏ္ဏားအကျင့်)

၁၁။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား ငါသည် အကြင်အခါ သင်္ခအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မဟာသမုဒ္ဒရာကို ကူးလိုသည်ဖြစ်၍ သင်္ခဘိဝံသို့ ချဉ်းကပ်၏။

၁၂။ ထိုအခါ ငါသည် ပူပြင်း၍ ကြမ်းတမ်းသော မြေအပြင်၌ ခရီးခဲသို့ ကြွတော်မူသော ရန်သူတို့ သည် မအောင်နိုင်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ခရီးရင်ဆိုင် ဖူးမြင်ရ၏။

၁၃။ ငါသည် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ခရီးရင်ဆိုင် ဖူးမြင်ရသည်ရှိသော် ဤအကြောင်းကို အထူးကြံစည် ၏။ ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော သတ္တဝါအား ဤကောင်းမှုမျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးရာ လယ်ယာမြေသည် ဆိုက်ရောက်လာပေ၏။

၁၄။ လယ်ထွန်ယောက်ျားသည် များစွာသော အသီးအနှံတို့ ပေါက်ရောက်နိုင်သော လယ်ယာမြေကို တွေ့မြင်ပါလျက် ထိုလယ်ယာမြေ၌ မျိုးစေ့ကို မစိုက်ပျိုးငြားအံ့၊ ထိုသူသည် စပါးဖြင့် အလိုရှိသောသူ မဟုတ်သကဲ့သို့-

၁၅။ ဤအတူပင် ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော ငါသည် အမြတ်ဆုံး လယ်ယာမြေသဖွယ် ဖြစ်သော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို တွေ့မြင်ရပါလျက် အကယ်၍ ထိုလယ်ယာမြေသဖွယ် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၌ ကောင်းမှုကို မပြုငြားအံ့၊ ငါသည် ကောင်းမှုဖြင့် အလိုရှိသူ မဟုတ်နိုင်ချေ။

၁၆။ ဘွဲ့တံဆိပ်ကို အလိုရှိသော အမတ်သည် မင်း၏ နန်းတော်တွင်း၌နေသော လူအပေါင်း၌ လည်းကောင်း၊ (ပြင်ပ ဗိုလ်ပါအပေါင်း၌ လည်းကောင်း မင်းမိန့်အတိုင်း မကျင့်ငြားအံ့)။ ထိုသူတို့အား ဥစ္စာ၊ စပါးကို မပေးငြားအံ့၊ (ထိုအမတ်သည်) ဘွဲ့တံဆိပ်မှ ဆုတ်ယုတ်သကဲ့သို့-

၁၇။ ဤအတူပင် ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော ငါသည် ပြန်ပြောသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ဖူးမြင်ရပါ လျက် အကယ်၍ ထိုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား အလှူကို မပေးလှူငြားအံ့၊ ကောင်းမှုမှ ဆုတ်ယုတ်ရတော့အံ့။

၁၈။ ဤသို့ ငါသည် ကြံစည်ပြီးလျှင် ဖိနပ်ကိုချွတ်၍ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးလျက် ထီး၊ ဖိနပ်ကို ပေးလှူခဲ့၏။

၁၉။ ငါသည် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါထက်ပင် အဆအရာအားဖြင့် သိမ်မွေ့သူဖြစ်လျက် ချမ်းသာစွာ ကြီးပွား ခဲ့ပေ၏။ သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ငါသည် ဒါနပါရမီကို ပြည့်စေလိုသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ပေးလှူခဲ့၏။ ။

နှစ်ခုမြောက် သင်္ခစရိယ 'သင်္ခပုဏ္ဏားအကျင့်' ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၁ - အင်္ဂုတ္တိုဝဂ် ===

၃ - ကုရုရာဇစရိယ (ကုရုမင်းအကျင့်)

၂၀။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား ငါသည် အကြင်အခါ ဣန္ဒပတ္တမြို့တော်မြတ်၌ ကုသိုလ် ဆယ်ပါးတို့ နှင့် ပြည့်စုံသော ဓနုဉ္စယမည်သောမင်း ဖြစ်၏။

၂၁။ ထိုဓနုဉ္စယမင်းဖြစ်သော အခါ၌ ကလိင်္ဂတိုင်းနိုင်ငံမှ ပုဏ္ဏားတို့သည် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ရောက် လာကုန်၏။ ဘုန်းကျက်သရေကို ဖြစ်စေတတ်သော ဘုန်းကံရှိသော မင်္ဂလာ ဆင်ဟု သမုတ်အပ်သော ဆင်တော်ကို ငါ့အား တောင်းခံကြကုန်၏။

၂၂။ အရှင်မင်းမြတ် (အကျွန်ုပ်တို့၏) တိုင်း၊ ခရိုင်၊ ဇနပုဒ်သည် မိုးရွာခြင်း မရှိပါ။ ရခဲသော အစား အစာရှိပါ၏။ ကြီးစွာငတ်မွတ်လျက် ရှိပါ၏။ ညိုသော အဆင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ အဇူန အမည်ရှိသော ဆင်တော်ကို ပေးလှူပါလော့ (ဟု တောင်းခံကြကုန်၏)။

၂၃။ ဆိုက်ရောက်လာသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပယ်ရှားခြင်းသည် ငါ့အား မသင့်လျော်ချေ။ (ဒါနပါရမီကို ပြည့်စေအံ့ ဟူသော) ငါ၏ ဆောက်တည်ခြင်းသည် မပျက်စီးပါစေလင့်။ ငါသည် မြတ် သော ဆင်တော်ကို ပေးလှူအံ့ဟု-

၂၄။ (နုလုံးသွင်းပြီးလျှင်) ဆင်တော်ကို နှာမောင်း၌ ကိုင်၍ ရတနာဖြင့် ပြီးသော ရေကရားဖြင့် ရေကို (ပုဏ္ဏားတို့) လက်၌ သွန်းလောင်းလျက် ဆင်ကို ပုဏ္ဏားတို့အား ပေးလှူခဲ့၏။

၂၅-၂၆။ ထိုအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား ဆင်ကို ပေးလှူသည်ရှိသော် အမတ်တို့သည် ဤစကားကို လျှောက် ဆိုကုန်၏။ အရှင်မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်၏ ဘုန်းကျက်သရေကို ဖြစ်စေတတ်သော မင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံသော စစ်မြေပြင် အောင်ပွဲယင်သော ဆင်တော်ကို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အဘယ့်ကြောင့် ပေးလှူ ဘိသနည်း၊ ထိုဆင်ကို လှူသည်ရှိသော် အရှင်မင်းမြတ်၏ မင်းအဖြစ်သည် အဘယ်သို့ ပြုလုပ်နိုင်တော့ မည်နည်း (ဟု လျှောက်ကုန်၏)။

၂၇။ အမတ်တို့ ငါ၏ အလုံးစုံသော မင်းစည်းစိမ်ကိုသော်လည်း ပေးလှူအံ့၊ မိမိ၏ ကိုယ်ကိုမူလည်း ပေးလှူအံ့၊ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဆင်တော်ကို ပေးလှူခဲ့၏ (ဟုဆို၏)။ ။

သုံးခုမြောက် ကုရုရာဇစရိယ ‘ကုရုမင်းအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၁ - အင်္ဂုတ္တိုဝဂ် ===

၄ - မဟာသုဒဿနစရိယ (မဟာသုဒဿနစကြဝတေးမင်း အကျင့်)

၂၈။ (နောက်တစ်မျိုးသော်ကား) အကြင်အခါ ငါသည် ကုသဝတီမြို့၌ များမြတ်သော ဗိုလ်ပါ အင်အားရှိသည့် မဟာသုဒဿနမည်သော စကြဝတေးမင်း ဖြစ်ခဲ့၏။

၂၉။ ထိုအခါ ငါသည် ထိုကုသဝတီမြို့ ထိုထိုအရပ်၌ တစ်နေ့သုံးကြိမ် ကြွေးကြော်စေ၏။ အဘယ်သူ သည် အဘယ် အရာဝတ္ထုကို အလိုရှိသနည်း၊ တောင့်တသနည်း။ အဘယ်သူအား အဘယ်ဥစ္စာကို ပေးစေချင် သနည်း။

၃၀။ အဘယ်သူသည် ဆာလောင်သနည်း။ အဘယ်သူသည် မွတ်သိပ်သနည်း။ အဘယ်သူသည် ပန်းကို အလိုရှိသနည်း။ အဘယ်သူသည် နံ့သာပျောင်းကို အလိုရှိသနည်း။ အဘယ်သူသည် အဝတ် အထည် မရှိ၍ အထူးထူး ဆိုးအပ်သော အဝတ်တို့ကို လိုသနည်း။

၃၁။ အဘယ်သူသည် လမ်းခရီး၌ ထီးကို ယူမည်နည်း။ အဘယ်သူသည် နူးညံ့လှပသော ဖိနပ်တို့ကို ယူမည်နည်း။ ဤသို့ ညချမ်းအခါ၌ လည်းကောင်း၊ နံနက်အခါ၌ လည်းကောင်း ထိုထိုအရပ်၌ ကြွေးကြော်စေ၏။

၃၂။ ထိုပေးလှူဖွယ် ဥစ္စာကို ဆယ်ပါးသော အရပ်ဌာနတို့၌ လည်းကောင်း၊ အရပ်ဌာန တစ်ရာတို့၌ လည်းကောင်း စီရင်ထားအပ်သည် မဟုတ်သေး။ အရာမက များစွာသော အရပ် ဌာနတို့၌လည်း တောင်းသူတို့ ကို ရည်၍ ဥစ္စာကို စီရင်ထား၏။

၃၃။ နေ့အခါ၌ လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ည၌အခါ၌ လည်းကောင်း အလှူခံ ဖုန်းတောင်း ယာစကာသည် အကယ်၍ လာငြားအံ့။ အလိုရှိတိုင်းသော ဥစ္စာကိုရ၍ ပြည့်သောလက် ရှိလျက်သာ လျှင် သွားရ၏။

၃၄။ ငါသည် ဤသို့ သဘောရှိသော အလှူကြီးကို အသက်ရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး ပေးလှူခဲ့၏။ ငါသည် ဥစ္စာကို မနှစ်သက်၍ ပေးလှူသည်လည်း မဟုတ်၊ ငါထံ၌ ဥစ္စာကို စုဆောင်းထားခြင်း မရှိသည် လည်း မဟုတ်။

၃၅။ ဥပမာအားဖြင့် ရောဂါဖြင့် နာကျင်သူမည်သည် ရောဂါမှ လွတ်မြောက်ခြင်းငှါ ဥစ္စာဖြင့် ဆေး ဆရာကို ရောင့်ရဲစေလျက် ရောဂါမှ လွတ်မြောက်သကဲ့သို့-

၃၆။ ထို့အတူပင် (အလှူခံ၏ အလိုဆန္ဒကို) အကြွင်းမဲ့ ပြည့်စေရန် သိသော ငါသည် အလှူခံ ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့၏ ယုတ်လျော့သော စိတ်(အလို)ကို ပြည့်စေလျက် တွယ်တာကပ်ငြိမှု မရှိ၊ တောင့်တမှု မရှိဘဲ သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်သို့ ရောက်ခြင်းငှါသာ လှူဖွယ်ကို ပေးလှူ၏။ ။

လေးခုမြောက် မဟာသုဒဿနစရိယ 'မဟာသုဒဿနစကြဝတေးမင်းအကျင့်' ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၁ - အင်္ဂုတ္တိုဝဂ် ===

၅ - မဟာဂေါဝိန္ဒစရိယ (မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား အကျင့်)

၃၇။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ၌ ငါသည် ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့၏ ပုရောဟိတ်ဖြစ်၍ ဇမ္ဗူဒိပ်မင်းအားလုံးတို့သည် ပူဇော်အပ်သော မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏား ဖြစ်ခဲ့၏။

၃၈။ ထိုအခါ ခုနစ်ပြည်ထောင်တို့၌ ငါ၏ အလိုငှါ အကြင် လက်ဆောင်သည် ဖြစ်၏။ ထို လက်ဆောင် ဥစ္စာဖြင့် ငါသည် (တစ်စုံတစ်ဦးကမျှ) မလှုပ်ချောက်ချားနိုင်သည့် သမုဒ္ဒရာနှင့် တူသော အလှူကြီးကို ပေးလှူ၏။

၃၉။ ငါသည် ဥစ္စာစပါးကို မနှစ်သက်သည်လည်း မဟုတ်၊ ငါ့ထံ၌လည်း ဥစ္စာကို စုဆောင်းခြင်း မရှိသည်လည်း မဟုတ်၊ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်သော ဥစ္စာကို ငါ ပေးလှူ၏။ ။

ငါးခုမြောက် မဟာဂေါဝိန္ဒစရိယ ‘မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၁ - အင်္ဂုတ္တိုဝဂ် ===

၆ - နိမိရာဇစရိယ (နိမိမင်း အကျင့်)

၄၀။ နောက်တစ်မျိုးသော် ကား အကြင်အခါ၌ ငါသည် မိထိလာမြို့တော်မြတ်၌ ပညာရှိသူ ဖြစ်၍ (မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားတို့၏) ကောင်းမှုကို အလိုရှိသော နိမိမည်သော မင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။

၄၁။ ထိုအခါ ငါသည် မုခ်လေးခုရှိသော လေးဆောင်တွဲဇရပ်ကို ဖန်ဆင်း ပြုလုပ်စေပြီးလျှင် ထိုဇရပ် ၌ သား၊ ငှက်၊ လူစသည်တို့အား အလှူကို ဖြစ်စေခဲ့၏။

၄၂။ အဝတ်ကို လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာကို လည်းကောင်း၊ ထမင်းကို လည်းကောင်း၊ အဖျော်ကို လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်(ငါးပါး)ကို လည်းကောင်း (အသက်ထက်ဆုံး) မပြတ် ပြုလုပ်၍ အလှူကြီးကို ဖြစ်စေခဲ့၏။

၄၃။ ဥပမာသော်ကား ဥစ္စာဟူသော အကြောင်းကြောင့် အရှင်ကို ဆည်းကပ်သော သူခစားသည် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်ကိုသာလျှင် ရှာဖွေသကဲ့သို့-

၄၄။ ထို့အတူပင် ငါသည် အလုံးစုံသော ဘဝ၌ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကြောင့် ဖြစ်သော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ကို ရှာဖွေအံ့၊ ငါသည် သတ္တဝါတို့ကို ပေးလှူခြင်းဖြင့် ရောင့်ရဲစေ၍ မြတ်သော ဗောဓိဉာဏ်ကို လိုလားတောင့်တခဲ့၏။ ။

ခြောက်ခုမြောက် နိမိရာဇစရိယ ‘နိမိမင်းအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၁ - အင်္ဂုတ္တိုဝဂ် ===

၇ - စန္ဒကုမာရစရိယ (စန္ဒကုမာရမင်းသား အကျင့်)

၄၅။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ၌ ငါသည် ပုပ္ဖဝတီမြို့၌ ဧကရာဇ်မင်း၏သား စန္ဒ (ကုမာရ) အမည်ရှိသော မင်းသား ဖြစ်၏။

၄၆။ ထိုအခါ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်သော ငါသည် ယဇ်တွင်းမှ ထွက်မြောက် လတ်သော် ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ အလှူကြီးကို ဖြစ်စေခဲ့၏။

၄၇။ ငါသည် အလှူခံတို့ကို မလှူရဘဲ ငါးညဉ့်၊ ခြောက်ညဉ့်တို့ပတ်လုံးသော်လည်း သောက်ဖွယ်ကို လည်း မသောက်၊ ခဲဖွယ်ကိုလည်း မခဲ၊ စားဖွယ်ကိုလည်း မစား။

၄၈။ ဥပမာသော်ကား ကုန်သည်မည်သည် ရောင်းအပ်သော ဘဏ္ဍာ စုဆောင်းခြင်းကို ပြု၍ အကြင် အရပ်၌ အမြတ်ရခြင်း များ၏။ ထိုအရပ်သို့ ရောင်းအပ်သော ဘဏ္ဍာကို ဆောင်သကဲ့သို့-

၄၉။ ထို့အတူပင် မိမိစားအပ်သော ထမင်းမှလည်း သူတစ်ပါးတို့အား လှူခြင်းသည် များသော အကျိုးရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးအား ပေးလှူခြင်းသည် အရာမကသော အဖို့အစု (အကျိုးအာနိသင်) ရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့။

၅၀။ ငါသည် ဤအကျိုးထူးကို သိ၍ ဘဝကြီးငယ်၌ အလှူကို ပေးလှူ၏။ သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခြင်းငှါ ငါသည် အလှူပေးခြင်းမှ နောက်မဆုတ်။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် စန္ဒကုမာရစရိယ ‘စန္ဒကုမာရမင်းသားအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၁ - အင်္ဂုတ္တိုဝဂ် ===

၈ - သိဝိရာဇစရိယ (သိဝိမင်းအကျင့်)

၅၁။ ငါသည် အရိဋ္ဌအမည်ရှိသော မြို့၌ သိဝိမည်သော မင်းဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ငါသည် မြတ်သော ပြာသာဒ်၌ ထိုင်နေ၍ ဤသို့ ကြံစည်ခဲ့၏-

၅၂။ ငါ မပေးလှူဖူးသေးသော လူ၌ဖြစ်သော တစ်စုံတစ်ခုသော အလှူသည် မရှိ၊ အကြင်သူသည် ငါ၏ မျက်စိကိုမူလည်း တောင်းလာငြားအံ့၊ ငါသည် ထိုသူအား (မျက်စိကိုထုတ်၍) တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိဘဲ ပေးလှူအံ့၊ (ဤသို့ ကြံစည်၏)။

၅၃။ နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ငါ၏ အကြံအစည်ကို သိ၍ နတ်ပရိသတ်၌ ထိုင်နေလျက် ဤစကားကို မိန့်ဆို၏-

၅၄။ တန်ခိုးကြီးသော သိဝိမင်းသည် မြတ်သော ပြာသာဒ်၌ ထိုင်နေလျက် အမျိုးမျိုးသော အလှူကို ကြံစည်လတ်သော် ထိုသိဝိမင်းသည် မလှူဖူးသော အလှူကို မမြင်ချေ။

၅၅။ ဤအကြံအစည်သည် မှန်သလော၊ မမှန်သလော။ ယခု ထိုအကြံအစည်ကို စူးစမ်းအံ့၊ ထိုသိဝိမင်း၏ စိတ်ကို သိရရုံ တစ်မဟုတ်မျှ ဆိုင်းငံ့ကုန်လော့ (ဟု မိန့်ဆို၏)။

၅၆။ သိကြားမင်းသည် ဆံပင်ဖြူသော ဦးခေါင်းရှိသည် အရေတွန့်သော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်လျက် တုန်တုန်ရီရီ အိုနာဖြင့် နှိပ်စက်သော သူကန်းအသွင် ရှိသည်ဖြစ်၍သာလျှင် မင်းကြီးသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။

၅၇။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် လက်ဝဲ၊ လက်ယာ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို မြောက်၍ ဦးခေါင်း၌ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် ဤစကားကို လျှောက်ဆို၏-

၅၈။ တိုင်းနိုင်ငံကို တိုးပွားစေတတ်သော တရားစောင့်သော မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးကို တောင်းပန်ပါ၏။ အရှင်မင်းကြီး၏ “အလှူ၌ မွေ့လျော်၏” ဟူသော ကျော်စောသံသည် နတ် လူတို့၌ ပျံ့နှံ့လျက် ရှိပါ၏။

၅၉။ မင်းကြီး အကျွန်ုပ်အား ဆောင်ကြောင်းဖြစ်သော မျက်စိ နှစ်လုံးတို့သည် ကန်းပါကုန်၏။ ကွယ်ပါကုန်၏။ အကျွန်ုပ်အား မျက်စိတစ်လုံးကို လှူပါလော့၊ အရှင်မင်းကြီးလည်း (မျက်စိ) တစ်လုံးဖြင့် မျှတတော်မူပါလော့ (ဟု လျှောက်ဆို၏)။

၆၀။ ငါသည် ထိုသိကြားမင်း၏ စကားကို ကြားရသော် ရွှင်လန်းတက်ကြွ ဝမ်းမြောက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် ဤစကားကို ဆို၏-

၆၁။ ငါသည် ယခုပင် ကြံစည်၍ ပြာသာဒ်မှ ဤနေရာသို့ လာခဲ့၏။ သင်သည် ငါ၏ စိတ်ကို သိ၍ မျက်စိကို တောင်းရန် လာသောသူ ဖြစ်ပေ၏။

၆၂။ ငါ၏ စိတ်အလိုသည် ဩော် ပြည့်စုံလေပြီ၊ ငါ၏ အကြံအစည်သည် ဩော် ပြည့်စုံလေပြီ၊ ယနေ့ ငါသည် ရှေး၌ မလှူခဲ့ဖူးသေးသော မြတ်သော အလှူကို အလှူခံတို့အား ပေးလှူပေအံ့ (ဟု ပြောဆို၏)။

၆၃။ သိဝိမည်သော ဆေးသမား လာလော့၊ ထလော့၊ မနှေးကွေးလင့်၊ မတုန်လှုပ်လင့်။ ငါ၏ မျက်စိနှစ်လုံးကို ခွါထုတ်၍ အလှူခံအား လှူလော့ (ဟု ဆို၏)။

၆၄။ ထိုအခါ ငါ၏ စကားကို လိုက်နာတတ်သော ထိုသိဝက ဆေးသမားသည် ငါတိုက်တွန်းအပ်သည်ဖြစ်၍ ‘ထန်းသီးဆံနှစ်ကို နုတ်သကဲ့သို့’ ငါ၏ မျက်စိနှစ်လုံးတို့ကို ထုတ်နုတ်၍ အလှူခံအား ပေးလှူလေ၏။

၆၅။ ငါသည် မျက်စိတို့ကို ပေးလှူရန် ထုတ်ဆဲအခါ၌ လည်းကောင်း၊ လှူဆဲအခါ၌ လည်းကောင်း၊ လှူပြီးသော အခါ၌ လည်းကောင်း သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်၏ အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် စိတ်၏ ဖောက်ပြန် ပြောင်းလွဲခြင်းသည် မရှိ။

၆၆။ ငါသည် မျက်စိနှစ်လုံးတို့ကို မချစ်မနှစ်သက်သည် မဟုတ်ပေ၊ ငါသည် မိမိကိုယ်ကို မချစ်မနှစ်သက်သည် မဟုတ်ပေ၊ ထို့ထက် ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့်ငါသည် မျက်စိကို ပေးလှူခဲ့၏။ ။

ရှစ်ခုမြောက် သိဝိရာဇစရိယ ‘သိဝိမင်းအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၁ - အင်္ဂါတ္ထိဝဂ် ===

၉ - ဝေဿန္တရစရိယ (ဝေဿန္တရမင်းအကျင့်)

၆၇။ အကြင်ဖုဿတီမည်သော မင်းသမီးသည် ငါ၏ မယ်တော် ဖြစ်လေ၏။ ထိုမင်းသမီးသည် အတိတ် ဘဝတို့၌ သိကြားမင်း၏ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော မိဖုရား ဖြစ်လေ၏။

၆၈။ ထိုမိဖုရား၏ အသက် ကုန်ခါနီးသည်ကို သိ၍ သိကြားမင်းသည် “မိဖုရားမြတ် သင်သည် အကယ်၍ အလိုရှိမှု သင့်အား ဆုဆယ်ပါးတို့ကို ငါ ပေးအံ့” ဟု ဤစကားကို ဆို၏။

၆၉။ ဤသို့ ဆိုလတ်သော် ထိုမိဖုရားသည်လည်း သိကြားမင်းအား တစ်ဖန် ဤစကားကို ဆို၏- အကျွန်ုပ်အား အဘယ်အပြစ် ရှိပါသနည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်၏ မချစ်မနှစ် သက်အပ်သူ ဖြစ်ပါသလော၊ ‘လေသည် သစ်ပင်ကို ရွှေ့ရှားစေသကဲ့သို့’ အကျွန်ုပ်ကို ပျော်မွေ့ဖွယ် ဌာနမှ ရွှေကစေလိုပါသလော။

၇၀။ ဤသို့ ဆိုလတ်သော် ထိုသိကြားမင်းသည်လည်း တစ်ဖန် ထိုမိဖုရားအား ဤ စကားကို ဆို၏- သင်သည် မကောင်းမှုကို ပြုအပ်သည်လည်း မဟုတ်၊ သင်သည် ငါ၏ မချစ်မနှစ်သက်အပ်သူလည်း မဟုတ်။

၇၁။ သင်၏ အသက်သည် ဤမျှလောက်သာ ရှိ၍ စုတေအံ့သော အခါသည် ဖြစ်တော့အံ့၊ ငါသည် ပေးအပ်သော ဆုမြတ်ဆယ်ပါးတို့ကို ခံယူပါလော့။

၇၂။ သိကြားမင်း ပေးအပ်ပြီးသော ဆုရှိသော ထိုမိဖုရားသည် နှစ်သက်ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်သည် ဖြစ်၍ ငါ့ကို အတွင်းပြုလျက် ဆုဆယ်ပါးတို့ကို ခံယူ၏။

၇၃။ ထိုဖုဿတီမိဖုရားသည် ထိုတာဝတိံသာဘုံမှ စုတေလတ်သော် မင်းမျိုး၌ ဖြစ်လေ၏။ ဇေတုတ္တရာမြို့၌ သဗ္ဗယ (သိဇ္ဇည်း) မင်းနှင့် ပေါင်းဖက်လေ၏။

၇၄။ အကြင်အခါ၌ ငါသည် ချစ်လှစွာသော မယ်တော် ဖုဿတီမိဖုရား၏ ဝမ်းသို့ သက်ဝင်၏။ ထိုအခါ ငါ၏ မယ်တော်သည် ငါ၏ တန်ခိုးကြောင့် အခါခပ်သိမ်း အလှူ၌ မွေ့လျော်သူ ဖြစ်၏။

၇၅။ ဥစ္စာမရှိသူ၊ အနာရောဂါ နှိပ်စက်သူ၊ အိုမင်းသူ၊ သူတောင်းစား၊ ခရီးသွား၊ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီးကုန်ခန်းသူ၊ ဥစ္စာ မသိမ်းဆည်းသူတို့၌ အလှူကို ပေးလှူလေ၏။

၇၆။ ဖုဿတီမိဖုရားသည် ငါ့ကို ဆယ်လတို့ပတ်လုံး လွယ်ခဲ့ရ၍ မြို့ကို လက်ယာရစ် လှည့်လည် ခြင်းကို ပြုလတ်သော် ကုန်သည်တို့၏ ခရီးအလယ်၌ ငါ့ကို မွေးဖွားလေ၏။

၇၇။ ငါ၏ အမည်သည် မယ်တော်ဘက်မှ လာသော အမည်လည်း မဟုတ်၊ ခမည်းတော်ဘက်မှ လာသော အမည်လည်း မဟုတ်၊ ကုန်သည်တို့၏ သွားရာ လမ်းခရီး၌ မွေးဖွားသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် “ဝေဿန္တရ” ဟူသော အမည် ဖြစ်လေ၏။

၇၈။ အကြင်အခါ ငါသည် မွေးဖွားသည်မှ ရှစ်နှစ်အရွယ် သူငယ်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ပြာသာဒ်ထက်၌ ထိုင်လျက် အလှူကို ပေးလှူရန် ကြံစည်ခဲ့၏။

၇၉။ တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် ငါ့ကို အကယ်၍ တောင်းလာငြားအံ့၊ ငါသည် ငါ၏ နှလုံးကို လည်းကောင်း၊ မျက်စိကို လည်းကောင်း၊ အသားကို လည်းကောင်း၊ အသွေးကို လည်းကောင်း (ထုတ်၍) လှူလို၏။ (ငါ၏) ကိုယ်ကိုလည်း ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် ပြောကြား၍ လှူလို၏။

၈၀။ ငါသည် မတုန်မလှုပ် မတွန့်မတိုသော သဘောမှန်ကို ကြံစည်စဉ် ထိုအခါ မြင်းမိုရ်တောင် တည်းဟူသော ဦးဆောက်ပန်းရှိသော မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်လေ၏။

၈၁။ ငါသည် လခွဲတိုင်းလခွဲတိုင်း တစ်ဆယ့်ငါးရက် လပြည့် ဥပုသ်နေ့ဝယ် ပစ္စယဆင်တော်ကို တက်စီး၍ အလှူကို လှူရန် (အလှူဇရပ်သို့) ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။

၈၂။ ကလိင်္ဂတိုင်းနိုင်ငံမှ ပုဏ္ဏားတို့သည် ငါ့ထံသို့ လာရောက်ကုန်၏။ ဘုန်းကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသော မင်္ဂလာဆင်တော်ဟု သမုတ်အပ်သော ဆင်တော်ကို ငါ့အား တောင်းကုန်၏။

၈၃။ မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့၏ ဇနပုဒ်သည် မိုးရွာခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ ကြီးစွာ ငတ်မွတ်ခြင်းတည်း ဟူ သော ဒုဗ္ဗိက္ခန္တရကပ် ဆိုက်ရောက်နေပါ၏။ အလုံးစုံ ဖြူ၍ ဆင်တို့တွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ဆင်တော် မြတ်ကို လှူပါလော့ ဟု တောင်းကုန်၏။

၈၄။ ပုဏ္ဏားတို့သည် ငါ့အား အကြင်ဝတ္ထုကို တောင်းကုန်၏။ ထိုဝတ္ထုကို ငါသည် ပေးလှူအံ့၊ တုန်လှုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ငါသည် ထင်ရှားရှိသော ဝတ္ထုကို မလျှို့ဝှက်၊ ငါ၏ စိတ်သည် ပေးလှူခြင်း၌ မွေ့လျော်၏။

၈၅။ ထိုရောက်လာသော အလှူခံတို့ကို ပယ်ခြင်းသည် ငါ့အား မသင့်လျော်ချေ၊ ဒါန ပါရမီကို ဆောက်တည်ခြင်းသည် ငါ့အား မပျက်စီးပါစေလင့်၊ ငါသည် မြတ်သော ဆင်ကို ပေးလှူအံ့ (ဟုကြံစည် ၍) -

၈၆။ ဆင်ကို နှာမောင်း၌ ကိုင်လျက် ရတနာဖြင့် ပြီးသော ကရားဖြင့် ရေကို (ပုဏ္ဏားတို့၏) လက်၌ သွန်းလောင်း၍ ဆင်ကို ပုဏ္ဏားတို့အား ပေးလှူ၏။

၈၇။ အလုံးစုံ ဖြူသော ဆင်တော်မြတ်ကို ပေးလှူလတ်သော် ထိုအခါ၌လည်း မြင်းမိုရ်တောင်တည်း ဟူသော ဦးဆောက်ပန်းရှိသော မြေကြီးသည် နောက်တစ်ဖန် တုန်လှုပ်လေ၏။

၈၈။ ထိုဆင်တော်ကို လှူခြင်းကြောင့် သိဝိပြည်သူတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်၍ စည်းဝေးကြပြီး လျှင် ဝက်တောင်သို့ သွားလော့ဟု မိမိတို့နိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်ကြကုန်၏။

၈၉။ ထိုသိဝိပြည်သူတို့ နှင်ထုတ်ကုန်သည်ရှိသော် (ငါသည်) မတုန်မလှုပ် မတွန့်မတိုသော အလှူကြီးကို ပေးလှူရန် တစ်ခုသောဆုကို တောင်းပန်၏။

၉၀။ သိဝိပြည်သူအားလုံးတို့သည် ငါ တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ ငါ့အား ဆုတစ်ပါးကို ပေးကုန်၏။ ထိုအခါ ငါသည် အစုံသော အလှူစည်ကို ကြွေးကြော် တီးခတ်စေ၍ အလှူကြီးကို ပေးလှူ၏။

၉၁။ ထိုသို့ ပေးလှူလတ်သော် အလှူကြောင့် ဤမင်းကို နှင်ထုတ်ကုန်၏။ ဤမင်းသည် ယခုတစ်ဖန် အလှူကို လှူပြန်၏ ဟု အလှူပေးရာ အရပ်၌ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကြီးစွာသော အသံသည် ဖြစ်လေ၏။

၉၂။ ထိုအခါ ငါသည် ဆင်ကို လည်းကောင်း၊ မြင်းတို့ကို လည်းကောင်း၊ ရထားတို့ကို လည်းကောင်း ပေးလှူ၍ ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောက်ျား၊ နွား၊ ဥစ္စာဟူသော ကြီးစွာသော အလှူကို ပေးလှူပြီးလျှင် မြို့မှ ထွက်ခဲ့၏။

၉၃။ ငါသည် မြို့မှ ထွက်၍ ပြန်လှည့်ကြည့်ရှုသော အခါ၌လည်း မြင်းမိုရ်တောင် တည်းဟူသော ဦးဆောက်ပန်းရှိသော မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်လေ၏။

၉၄။ (ရထားတပ်သော) မြင်းလေးစီးကို လည်းကောင်း၊ ရထားကို လည်းကောင်း (ပုဏ္ဏားတို့အား) ပေးလှူပြီးလျှင် နောက်လိုက်မပါ တစ်ကိုယ်တည်းသာဖြစ်သော ငါသည် လမ်းလေးခွဆုံ၌ ရပ်လျက် မဒ္ဒိမိဖုရားအား ဤစကားကို ပြောဆို၏-

၉၅။ မဒ္ဒိ ဤကဏ္ဍာဇိန်သည် ညီမငယ်ဖြစ်၍ ပေါ့၏။ သင်သည် ကဏ္ဍာဇိန်ကို ချီလော့၊ ဇာလီကား အစ်ကိုဖြစ်၍ လေး၏။ ငါသည် ဇာလီကို ချီမည်။

၉၆။ မဒ္ဒိသည် ပဒုမ္မာကြာ၊ ပုဏ္ဏရိက်ကြာနှင့် တူသော ကဏ္ဍာဇိန်ကို ချီ၏။ ငါသည် ရွှေရုပ်နှင့် တူသော ဇာလီမင်းသားကို ချီ၏။

၉၇။ ပူဇော်အပ်သော အမျိုးဖြစ်၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် မင်းမျိုး ဖြစ်ကုန်သော ငါတို့ လေးဦးသားတို့ သည် မညီညွတ်သောမြေ၊ ညီညွတ်သော မြေကို နင်းကုန်လျက် ဝက်တောင်သို့ သွားကြကုန်၏။

၉၈။ အကြင်သူတို့သည် လမ်းအနီး၌ လည်းကောင်း၊ ခရီးရင်ဆိုင်၌ လည်းကောင်း လာကြကုန်၏။ ထိုသူတို့အား “ဝက်နွတ်တောင်သည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု ငါတို့သည် လမ်းခရီးကို မေးမြန်းရကုန်၏။

၉၉။ ထိုသူတို့သည် ထိုလမ်းခရီး၌ ငါတို့ကို တွေ့မြင်ကုန်သော် “ဝက်နွတ်တောင်သည် ဝေးလှ၏” ဟု သနားသော အသံကို မြွက်ဆိုကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် (သနားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော) ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံစားကြရကုန်၏။

၁၀၀။ သူငယ်ဖြစ်သော သားသမီးတို့သည် တောအုပ်ကြီး၌ အသီးရှိသော သစ်ပင်တို့ကို အကယ်၍ တွေ့မြင်ကုန်အံ့၊ သူငယ်တို့သည် ထိုသစ်သီးတို့၏ အကြောင်းကြောင့် ငိုယိုကြကုန်၏။

၁၀၁။ မြင့်တက်သော ကြီးကျယ်သော သစ်ပင်တို့သည် ငိုယိုနေသော သူငယ်တို့ကို မြင်သော် အလိုလိုပင် ညွတ်ကိုင်၍ သူငယ်တို့သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။

၁၀၂။ အလုံးစုံသော အင်္ဂါတို့ဖြင့် တင့်တယ်သော မဒ္ဒိမိဖုရားသည် မဖြစ်စဖူး ဖြစ်သော ကြက်သီးမွေးညင်း ထစေနိုင်သော ဤအံ့ဩဖွယ်ကို တွေ့မြင်ရသည်ရှိသော် ကောင်းချီးကို ဖြစ်စေ၏။

၁၀၃။ ဝေဿန္တရာမင်း၏ တန်ခိုးကြောင့် သစ်ပင်တို့သည် အလိုလိုပင် ညွတ်ကိုင်ကုန်၏။ ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် လောက၌ အံ့ဩဖွယ် ရှိပေစွ၊ မဖြစ်စဖူး ဖြစ်ပေစွ၊ ကြက်သီးမွေးညင်း ထဖွယ်ကောင်းလေစွ (ဟု ကောင်းချီးကို ဖြစ်စေ၏)။

၁၀၄။ နတ်တို့သည် သူငယ်တို့ကို သနားကြသဖြင့် (ယူဇနာသုံးဆယ်) လမ်းခရီးကို ချိုး၍ ပေးကြ ကုန်၏။ (ဇေတုတ္တရာပြည်မှ) ထွက်သော နေ၌သာလျှင် စေတနိုင်ငံသို့ ဆိုက်ရောက်ကုန်၏။

၁၀၅။ ထိုအခါ ဦးရီးတော် ဖြစ်ကြကုန်သော မင်းခြောက်သောင်းတို့သည် (စေတနိုင်ငံ၌) နေကုန်၏။ အလုံးစုံသော မင်းတို့သည် လက်အုပ်ချီကုန်၍ ငိုယိုလျက် ချဉ်းကပ်လာကြကုန်၏။

၁၀၆။ ထိုစေတနိုင်ငံ၌ စေတမင်းတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ စေတမင်းသားတို့နှင့် လည်းကောင်း နှုတ် ဆက် စကား ပြောကြားပြီးသော် ထိုငါတို့သည် ထိုမြို့မှ ထွက်ခွါကုန်၍ ဝက်တောင်သို့ သွားကြကုန် ၏။

၁၀၇။ သိကြားမင်းသည် တန်ခိုးကြီးသော ဝိသကြုံနတ်သားကို ခေါ်၍ သင်္ခမ်းကျောင်းကို ကောင်း စွာ ဆောက်လုပ်၍ ပျော်မွေ့ဖွယ်သော သစ်ရွက်မိုးကျောင်းကို ဖန်ဆင်းချေလော့ဟု စေလိုက်၏။

၁၀၈။ သိကြားမင်း၏ စကားကို ကြားနာလျက် တန်ခိုးကြီးသော ဝိသကြုံနတ်သားသည် သင်္ခမ်း ကျောင်းကို ကောင်းစွာ ဆောက်လုပ်၍ ပျော်မွေ့ဖွယ်သော သစ်ရွက်မိုးကျောင်းကို ဖန် ဆင်းလေ၏။

၁၀၉။ လေးယောက်သား ငါတို့သည် ဝက်တောင်ကြား၌ လူသူ ရောယှက်မရှိ တိတ်ဆိတ်သော တောအုပ်ကြီးသို့ သက်ဝင်၍ ထိုတောအုပ်ကြီးတွင် နေကြကုန်၏။

၁၁၀။ ထိုအခါ ငါသည် လည်းကောင်း၊ မဒ္ဒိမိဖုရားသည် လည်းကောင်း၊ ဇာလီ၊ ကဏှာဇိန်နှစ်ဦးတို့ သည် လည်းကောင်း အချင်းချင်း (တစ်ဦးကို တစ်ဦး) စိုးရိမ်ခြင်း (ဝမ်းနည်းပူးဆွေးမှု)ကို ပယ်ဖျောက်ကုန် လျက် သင်္ခမ်းကျောင်း၌ နေကြကုန်၏။

၁၁၁။ ငါသည် သင်္ခမ်းကျောင်း၌ မဆိတ်သုဉ်းသည်ကို ပြု၍ သားသမီးငယ်တို့ကို စောင့်ရှောက် လျက် တည်နေရ၏။ ထိုမဒ္ဒိမိဖုရားသည် သစ်သီးကို ဆောင်၍ သုံးယောက်သား ငါတို့ကို ကျွေးမွေး၏။

၁၁၂။ ငါသည် တောအုပ်ကြီး၌ နေစဉ် ခရီးသွားသူ ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။ ငါ၏ ဇာလီ၊ ကဏှာဇိန် သားသမီးနှစ်ယောက်လုံးကို တောင်းလေ၏။

၁၁၃။ တောင်းတတ်သော ဇူဇကာပုဏ္ဏား ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်ရသော် ငါ့အား ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ ငါသည် သားသမီးနှစ်ယောက်တို့ကို ကိုင်ငင်၍ ပုဏ္ဏား အား ပေးလှူခဲ့၏။

၁၁၄။ အကြင်အခါ ဇူဇကာပုဏ္ဏားအား မိမိသားသမီးတို့ကို စွန့်လှူလတ်သော် ထိုအခါ၌လည်း မြင်းမိုရ်တောင်တည်းဟူသော ဦးဆောက်ပန်းရှိသော မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်လေ၏။

၁၁၅။ တစ်ဖန်လည်း သိကြားမင်းသည် နတ်ပြည်မှ သက်ဆင်း၍ ပုဏ္ဏားအသွင် ဖန်ဆင်းလျက် ငါ့ထံသို့ လာပြီးလျှင် သီလရှိ၍ အရှင်သခင်၌ ရိုသေသော အကျင့်ရှိသော မဒ္ဒိမိဖုရားကို တောင်းလေ၏။

၁၁၆။ ငါသည် ကြည်လင်သော စိတ်အကြံ ရှိသည်ဖြစ်၍ မဒ္ဒိကို လက်၌ ကိုင်လျက် ရေဖြင့် (ပုဏ္ဏား၏) လက်ခုပ်ကို ပြည့်စေပြီးလျှင် ထိုပုဏ္ဏားအား မဒ္ဒိကို ပေးလှူခဲ့၏။

၁၁၇။ မဒ္ဒိမိဖုရားကို ပေးလှူလတ်သော် ကောင်းကင်၌ နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် ဝမ်းမြောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌လည်း မြင်းမိုရ်တောင်တည်းဟူသော ဦးဆောက်ပန်းရှိသော မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်လေ၏။

၁၁၈။ ဇာလီမင်းသားနှင့် သမီးကဏှာဇိန်ကို လည်းကောင်း၊ အရှင်သခင်၌ ရိုသေသော အကျင့် ရှိသော မဒ္ဒိမိဖုရားကို လည်းကောင်း စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းသော ငါသည် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်၏ အကြောင်း ကြောင့်သာလျှင် တွန့်တိုဆုတ်နစ်သော စိတ်အကြံအစည် မဖြစ်ခဲ့ပေ။

၁၁၉။ ငါသည် သားသမီးနှစ်ယောက်တို့ကို မချစ်သည် မဟုတ်၊ မဒ္ဒိမိဖုရားကို မချစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ချစ်သော သားမယားတို့ကို ပေးလှူခဲ့၏။

၁၂၀။ ထို့နောက် တစ်ဖန် တောအုပ်ကြီး၌ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့နှင့် ပေါင်းဆုံရသော် သနားဖွယ် ငိုကြွေးကာ ချမ်းသာဆင်းရဲကို မေးမြန်းပြောဆိုလျက်-

၁၂၁။ နှစ်ယောက်သော မယ်တော် ခမည်းတော်တို့၏ အထံသို့ အရှက်အကြောက်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ လေးစားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ၌လည်း မြင်းမိုရ်တောင်တည်းဟူသော ဦးဆောက်ပန်းရှိသော မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်လေ၏။

၁၂၂။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့နှင့်တကွ တောအုပ်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့ကြ၍ ပျော်မွေ့ဖွယ် ကောင်းသော ပြည်မြတ်ဖြစ်သော ဇေတုတ္တရာမြို့တော်သို့ ဝင်လေ၏။

၁၂၃။ ထိုနေ့၌ ရတနာ ခုနစ်ပါးမိုးတို့သည် ရွာသွန်းကုန်၏။ သည်းစွာသော မိုးသည် ရွာချလေ၏။ ထိုအခါ၌လည်း မြင်းမိုရ်တောင်တည်းဟူသော ဦးဆောက်ပန်းရှိသော မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်လေ၏။

၁၂၄။ စိတ်စေတနာ မရှိသော ဤမြေကြီးသည်လည်း ချမ်းသာဆင်းရဲကို မသိဘဲလျက် ငါ၏ အလှူစွမ်းအားကြောင့် ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် တုန်လှုပ်လေ၏။ ။

ကိုးခုမြောက် ဝေဿန္တရာစရိယ ‘ဝေဿန္တရာမင်းအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၁ - အင်္ဂါတ္ထိဝင် ===

၁၀ - သသပဏ္ဍိတစရိယ (ယုန်ပညာရှိအကျင့်)

၁၂၅။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား ငါသည် အကြင်အခါ၌ မြက်၊ သစ်ရွက်၊ ဟင်းရွက်၊ ဟင်းသီးကို စားတတ်သော သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်သော တော၌ လှည့်လည် ကျက်စားသော ယုန်ငယ် ဖြစ်၏။

၁၂၆။ ထိုအခါ မျောက်သည် လည်းကောင်း၊ မြေခွေးသည် လည်းကောင်း၊ ဖုံသည် လည်းကောင်း၊ ငါသည် လည်းကောင်း အနီးအပါး၌ တစ်ပေါင်းတည်း နေကြကုန်၏။ ညဉ့်၊ နံနက်တိုင်း ဆည်းကပ်လာကြကုန်၏။

၁၂၇။ ငါသည် ထိုသူတို့ကို “အကုသိုလ်တို့ကို ကြဉ်ရှောင်ကုန်လော့၊ ကုသိုလ်တို့ကို နှလုံးသွင်းကုန်လော့” ဟု ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အမှု၌ ဆုံးမ၏။

၁၂၈။ ဥပုသ်နေ့၌ လပြည့်သည်ကို မြင်၍ ယနေ့ကား ဥပုသ်နေ့တည်းဟု ထိုသုံးယောက်သော သူတို့အား ထိုနေ့၌ (ကျင့်ဝတ်အစဉ်ကို) ပြောကြား၏။

၁၂၉။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား လှူရန် အလှူဝတ္ထုတို့ကို စီရင်ကြကုန်လော့၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၌ အလှူဝတ္ထုကို လှူ၍ ဥပုသ်ကို ကျင့်သုံးကုန်လော့ဟု ဆုံးမလေ၏။

၁၃၀။ ထိုသူသုံးဦးတို့သည် ငါ၏ စကားကို ကောင်းပြီဟု ဆိုကုန်၍ စွမ်းအားရှိသလောက် လှူဒါန်းဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို စီရင်ပြီးလျှင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာဖွေကြကုန်၏။

၁၃၁။ ငါသည် ထိုင်နေ၍ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အား လျှောက်ပတ်သော လှူဒါန်းဖွယ်ဝတ္ထုကို ကြံစည်၏။ အကယ်၍ ငါသည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရငြားအံ့၊ ငါ့အား အဘယ်မည်သော လှူဒါန်းဖွယ်ဝတ္ထု ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။

၁၃၂။ ငါ့အား နှမ်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပဲနောက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ပဲလွန်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဆန်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ထောပတ်သည် လည်းကောင်း မရှိကုန်။ ငါသည် မြက်ဖြင့် မျှတ၏။ မြက်ကို လှူဒါန်းရန်လည်း မတတ်ကောင်း။

၁၃၃။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ဦးသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်သည် ငါ၏ အထံသို့ ထမင်း အကျိုးငှါ လာအံ့၊ ငါသည် မိမိကိုယ်ကို လှူအံ့၊ ထိုအလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်သည် အချည်းနှီး မသွားရလတ္တံ့ (ဟု ကြံစည်၏)။

၁၃၄။ သိကြားမင်းသည် ငါ၏ အကြံအစည်ကို သိ၍ ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် ငါ၏ အလှူကို စုံစမ်းခြင်း ငှါ ငါ၏ နေရာ (ချုံ) သို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

၁၃၅။ ငါသည် ထိုပုဏ္ဏားအသွင် ဆောင်သော သိကြားမင်းကို မြင်ရသော် ကောင်းစွာ နှစ်သက် သည်ဖြစ်၍ ဤစကားကို ဆို၏- (အသင်ပုဏ္ဏားသည်) အစာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ထံသို့ ဆိုက်ရောက်ခြင်းသည် ကောင်းသည်သာ ဖြစ်၏။

၁၃၆။ ယနေ့ သင့်အား ငါသည် ရှေး၌ မလှူခဲ့ဖူးသေးသော အလှူမြတ်ကို ပေးလှူအံ့၊ သင်သည် သီလဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ သူတစ်ပါးတို့ကို ညှဉ်းဆဲမှုသည် သင့်အား မသင့်လျော်။

၁၃၇။ (ပုဏ္ဏား) လာလော့၊ အထူးထူးသော ထင်းတို့ကို စုရုံး၍ မီးကို ညှိမွှေးလော့၊ ငါသည် မိမိကိုယ်ကို ကျက်စေအံ့၊ သင်သည် ကျက်သော အသားကို စားရလတ္တံ့ (ဟု ဆို၏)။

၁၃၈။ ထိုပုဏ္ဏား အသွင်ဆောင်သော သိကြားမင်းသည် ကောင်းပြီ ဟု ရှင်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ အထူးထူးသော ထင်းတို့ကို စုရုံးလေ၏။ အတွင်း၌ မီးကျိုးစု ရှိသည်ကို ပြု၍ ကြီးစွာသော ထင်းပုံကို ပြုလေ၏။

၁၃၉။ ထိုထင်းပုံ၌ လျင်မြန်စွာ ထိုမီးတောက် ကြီးမားလာအောင် မီးကို ညှိမွှေးလေ၏။ ငါသည် မြူမှုန့် ကပ်ရောက်သော ကိုယ်ကို ခါ၍ သင့်လျော်ရာ၌ ဝင်၏။

၁၄၀။ အကြင်အခါ ထင်းပုံကြီးသည် တောက်လောင်လျက် ဟူးဟူးအသံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ငါသည် မီးလျှံတွင်း အလယ်သို့ ခုန်၍ ဆင်း၏။

၁၄၁။ အေးသော ရေမည်သည် သက်ဝင်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ပူပန်ခြင်း၊ ပူလောင်ခြင်းကို ငြိမ်းစေသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ သာယာဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ်ကို ပေးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း-

၁၄၂။ ထို့အတူပင် ထိုအခါ တောက်လောင်နေသော မီးသို့ ဝင်သော ငါ့အား အေးသော ရေကဲ့သို့ အလုံးစုံသော ပူပန်ခြင်းကို ငြိမ်းစေ၏။

၁၄၃။ ငါသည် အရေပါးကို လည်းကောင်း၊ အရေထူကို လည်းကောင်း၊ အသားကို လည်းကောင်း၊ အကြောကို လည်းကောင်း၊ အရိုးကို လည်းကောင်း၊ ဟဒယဝတ္ထုကို ဖွဲ့သော နှလုံးသားကို လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော ကိုယ်ကို လည်းကောင်း ပုဏ္ဏားအား အကြွင်းမဲ့ပေးလှူခဲ့၏။ ။

ဆယ်ခုမြောက် သသပဏ္ဍိတစရိယ ‘ယုန်ပညာရှိအကျင့်’ ပြီး၏။

ရှေးဦးစွာသော အကိတ္တိဝဂ် ပြီး၏။

ဒါနပါရမီ အကျယ်ညွှန်းပြခြင်း ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၂ - ဟတ္ထိနာဂဝဂ် ===

၁ - မာတုပေါသကစရိယ

(အမိကို လုပ်ကျွေးသော သီလဝဆင်အကျင့်)

၁။ ငါသည် အကြင်အခါ တောအုပ်ကြီး၌ အမိကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူသော ဆင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြေပြင်၌ (သီလ) ဂုဏ်အားဖြင့် ငါနှင့် တူသော သူသည် မရှိ။

၂။ တောမုဆိုးသည် တောအုပ်၌ ငါ့ကို တွေ့မြင်လတ်သော် မင်းအား လျှောက်ကြားလေ၏။ မင်းကြီး သင် မင်းကြီးနှင့် ထိုက်တန်သော ဆင်သည် တောအုပ်၌ နေ၏။

၃။ ထိုဆင်အား ကျုံးသွင်းခြင်းဖြင့် ဖမ်းယူရန် မလို။ ဆင်မဖြင့် အောင်းခြင်း၊ တွင်းချခြင်းဖြင့်လည်း ဖမ်းယူရန် မလို။ နှာမောင်းကို ကိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလိုလိုသာလျှင် ဤမြို့အရပ်သို့ လာလတ္တံ့ (ဟု ကြားလျှောက်၏)။

၄။ မင်းသည်လည်း ထိုမုဆိုး၏ ထိုစကားကို ကြားရသော် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဆင်ကို ဆုံးမတတ်သော ကောင်းစွာ သင်ကြားပြီးသော လိမ္မာသော ဆင်ဆရာကို စေလွှတ်လေ၏။

၅။ ဆင်ကို ဆုံးမတတ်သော ထိုဆင်ဆရာသည် တောအုပ်သို့ သွားသည်ရှိသော် ငါ့ကို အမိ၏ အစားအစာ မျှတခြင်း အကျိုးငှါ ပဒုမ္မာကြာအိုင်၌ ကြာစွယ်နုတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်၏။

၆။ (ထိုဆင်ဆရာသည်) ငါ၏ သီလဂုဏ်ကို သိသဖြင့် လက္ခဏာကို စူးစမ်းဆင်ခြင်၏။ ချစ်သားလာ လော့ဟု ဆို၍ ငါ၏ နှာမောင်းကို ကိုင်လေ၏။

၇။ ထိုအခါ ကိုယ်၌ အစဉ်တည်သော ငါ၏ ပြုကတော့အားသည် ယခုအခါ ဆင်တစ်ထောင်တို့၏ အားနှင့် အညီအမျှတူ၏။

၈။ အကယ်၍ ငါသည် ငါ့ကို ဖမ်းယူခြင်းငှါ ကပ်လာကုန်သော ထိုသူတို့အား အမျက်ထွက်ငြားအံ့၊ ထိုလူတို့၏ တစ်တိုင်းပြည်လုံးကိုလည်း ကြေမှုန့်စေရန် စွမ်းနိုင်သူ ဖြစ်၏။

၉။ ထိုသို့ စွမ်းနိုင်သော်လည်း ငါသည် သီလပါရမီ ဖြည့်ခြင်းငှါ သီလကို စောင့်ရှောက်ထားသဖြင့် ငါ့ကို ဆင်ချည်တိုင်၌ ထည့်သွင်းသော်လည်း စိတ်၌ ဖောက်ပြန် ပြောင်းလွဲခြင်းကို မပြုချေ။

၁၀။ အကယ်၍ ထိုသူတို့သည် ငါ့ကို ထိုနေရာ၌ ပုဆိန်တို့ဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ လုံမ မှိန်းတို့ ဖြင့်သော် လည်းကောင်း ထိုးခုတ် နှိပ်စက်ကုန်ငြားအံ့။ ငါသည် ငါ၏ သီလ ကျိုးပျက်ခြင်းမှ ကြောက်ခြင်း ကြောင့် ထိုသူတို့အား အမျက်မထွက်လို။ ။

ရှေးဦးစွာသော မာတုပေါသကစရိယ ‘အမိကို လုပ်ကျွေးသော သီလဝဆင်အကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၂ - ဟတ္ထိနာဂဝဂ် ===

၂ - ဘူရိဒတ္တစရိယ (ဘူရိဒတ္တနဂါးမင်းအကျင့်)

၁၁။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် တန်ခိုးကြီးသော ဘူရိဒတ္တနဂါး ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဝိရူပက္ခနဂါးမင်းကြီးနှင့် နတ်ပြည်သို့ သွားခဲ့၏။

၁၂။ ငါသည် ထိုနတ်ပြည်၌ စင်စစ် ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော နတ်တို့ကို တွေ့မြင်ရသော် ထိုနတ်ပြည်သို့ ရောက်ရန် အကျိုးငှါ သီလအကျင့်ကို ဆောက်တည်၏။

၁၃။ ထိုအခါ ငါသည် ကိုယ်လက် သုတ်သင်ခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီးလျှင် မျှတရုံမျှ အစာကို စား၍ အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို အဓိဋ္ဌာန်လျက် တောင်ပို့ထိပ်၌ အိပ်၏။

၁၄။ အကြင်သူသည် အရေပါး၊ အရေထူဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကြောဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရိုးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ဤအင်္ဂါတို့ဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိ၏။ ထိုသူသည် ယူဆောင်ပါလော့၊ ပေးလှူသည်သာတည်း (ဟု ဆောက်တည်၍ အိပ်၏)။

၁၅။ ပြုဖူးသော ကျေးဇူးကို မသိသော နေသာဒပုဏ္ဏားက ညွှန်ပြောဆိုအပ်သော အလမ္မာယ်သည် ငါ့ကို ဖမ်းယူ၏။ ပခြပ်၌ ထည့်၍ ထိုထိုအရပ်၌ ကစားစေ၏။

၁၆။ ပခြပ်၌ ထည့်သော် လည်းကောင်း၊ လက်ဖြင့် ပြင်းစွာ ပုတ်ခတ်သော် လည်းကောင်း ငါ၏ သီလ ကျိုးပျက်ခြင်းမှ ကြောက်ခြင်းကြောင့် ငါသည် အလမ္မာယ်မြေသမား၌ အမျက် မထွက်။

၁၇။ မိမိ အသက်ကို စွန့်ခြင်းသည် ငါ့အား မြက်ပင်ထက် ပေါ့ပါးသေး၏။ သီလကို လွန်ကျူးခြင်းသည် ငါ့အား ‘မြေကြီးကို ခွါလှန်ရသကဲ့သို့’ (ဝန်လေး၏)။

၁၈။ ငါသည် အကြားမရှိ ဘဝတစ်ရာပတ်လုံး ငါ၏ အသက်ကို စွန့်လို၏။ ငါသည် လေးကျွန်းလုံးတို့၏ အကြောင်းကြောင့်လည်း သီလကို မပျက်စီးစေလို။

၁၉။ စင်စစ်မူ ငါသည် သီလပါရမီ ဖြည့်ခြင်းငှါ သီလကို စောင့်ထားသဖြင့် ငါ့ကို ပခြပ်၌ ထည့်သွင်းသော်လည်း စိတ်၌ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလွှဲခြင်းကို မပြုချေ။

နှစ်ခုမြောက် ဘူရိဒတ္တစရိယ ‘ဘူရိဒတ္တနဂါးအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၂ - ဟတ္ထိနာဂဝဂ် ===

၃ - စမ္ပယျနာဂစရိယ (စမ္ပယျနဂါးမင်းအကျင့်)

၂၀။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် တန်ခိုးကြီးသော စမ္ပယျနဂါးမင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌လည်း တရားကို စောင့်သူ၊ သီလအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ခဲ့၏။

၂၁။ ထိုအခါ၌လည်း ကုသိုလ်တရားကို ကျင့်လေ့ရှိသော ဥပုသ်ကျင့်သုံးသော ငါ့ကို မြွေဖမ်းသမားသည် ဖမ်းယူ၍ နန်းတော်တံခါး၌ ကစားစေ၏။

၂၂။ ထိုမြွေဖမ်းသမားသည် အညှို့၊ အရွှေ့၊ အနီဟူသော အကြင် အကြင်အဆင်းကို ကြံစည်၏။ ငါသည် ထိုမြွေဖမ်းသမား၏ စိတ်သို့ အစဉ်လိုက်လျက် ကြံစည်သော အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၏။

၂၃။ ငါသည် ကုန်းကို ရေဖြစ်အောင် ပြုနိုင်၏။ ရေကိုလည်း ကုန်းဖြစ်အောင် ပြုနိုင်၏။ အကယ်၍ ငါသည် ထိုမြွေဖမ်းသမားအား အမျက်ထွက်ငြားအံ့၊ တစ်ခဏဖြင့် ပြာဖြစ်အောင် ပြုနိုင်၏။

၂၄။ ငါသည် အကယ်၍ စိတ်အလို လိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ သီလမှ ဆုတ်ယုတ်တော့အံ့၊ သီလမှ ဆုတ်ယုတ်သူအား မြတ်သော အကျိုးသည် မပြီးစီးနိုင်ချေ။

၂၅။ အကယ်၍ပင် ဤကိုယ်သည် ပျက်စီးပါစေ၊ ဤနေရာ၌ပင် ဖရိုဖရဲ ကြံမှုလည်း ကြံပါစေ၊ ‘ဖွဲပြာကဲ့သို့’ ဖရိုဖရဲ ကြံသော်လည်း ငါသည် သီလကိုမူ မဖျက်ဆီးလို။ ။

သုံးခုမြောက် စမ္ပယျနာဂစရိယ ‘စမ္ပယျနဂါးမင်းအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၂ - ဟတ္ထိနာဂဝဂ် ===

၄ - စူဠဗောဓိစရိယ (စူဠဗောဓိပုဏ္ဏားအကျင့်)

၂၆။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် ကောင်းသော သီလရှိသော စူဠ ဗောဓိပုဏ္ဏား ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဘဝကို ကြောက်ဖွယ် ဘေးအားဖြင့် ရှုမြင်၍ (ဘဝမှ) ထွက်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို (ဘေး မရှိသောအားဖြင့် မြင်လျက်) တောထွက်ခဲ့၏။

၂၇။ အကြင်ငါ၏ ဇနီးဟောင်း ပုဏ္ဏားမသည် ရွှေနှင့် တူသော အဆင်းရှိသူ ဖြစ်၏။ ထိုပုဏ္ဏားမ သည်လည်း ဝဋ်၌ မဝဲကွက်ဘဲ (ဝဋ်မှ) ထွက်မြောက်ခြင်းငှါ တောထွက်ခဲ့၏။

၂၈။ တွယ်တာခြင်း မရှိကုန်သော အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်ပြီးကုန်သော ဆွေမျိုးဉာတိ အပေါင်း၌ ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိကုန်သော ငါတို့သည် ရွာနိဂုံးသို့ လှည့်လည်ကုန်လတ်သော် ဗာရာဏသီမြို့သို့ ရောက်ကြ ကုန်၏။

၂၉။ ထိုမြို့၌ ရင့်ကျက်သော ပညာရှိကုန်သော ငါတို့သည် အမျိုးအပေါင်းနှင့် ရောနှောခြင်း မရှိ ကုန်ဘဲ နေကြကုန်၏။ ငါတို့နှစ်ယောက်တို့သည် (လူတို့နှင့်) ရောယှက်ခြင်း ကင်း၍ အသံတိတ်ဆိတ် သော မင်းဥယျာဉ်၌ နေကြကုန်၏။

၃၀။ ထိုအခါ မင်းသည် ဥယျာဉ် ကြည့်ရှုခြင်းငှါ ထွက်လတ်သော် ပုဏ္ဏားမကို တွေ့မြင်၏။ ငါ၏ အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဤမိန်းမသည် သင်နှင့် အသို့တော်စပ်သနည်း၊ အဘယ်သူ၏ဇနီး ဖြစ်လေ သနည်း ဟု ငါ့ကို မေးလေ၏။

၃၁။ ဤသို့ မေးလတ်သော် ငါသည် ထိုမင်းအား ဤမိန်းမသည် ငါ၏ ဇနီး မဟုတ်၊ တရားကျင့် ဘက် အပေါင်းအဖော်မျှသာ ဖြစ်၏။ ရသေ့သာသနာ၌ သီတင်းသုံးဖော်တည်းဟု ဤစကားကို ပြောဆို ၏။

၃၂။ (မင်းသည်) ထိုပုဏ္ဏားမ၌ တပ်စွန်းမက်မောသည် ဖြစ်၍ မင်းချင်း ယောက်ျားတို့ကို ဆွဲယူ စေပြီးလျှင် အနိုင်အထက် နှိပ်စက်လျက် နန်းတွင်းသို့ သွင်း၏။

၃၃။ ငါ၏ ဩဒပတ္တကီ ထိမ်းမြားမယား ဖြစ်သော ရသေ့သာသနာ၌ အတူတကွ တရားကျင့်ဘက် ဖြစ်သူကို ဆွဲငင်၍ ဆောင်လတ်သော် ငါ့အား အမျက်ထွက်ခြင်းသည် ဖြစ်ခဲ့၏။

၃၄။ ငါသည် အမျက်ထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သီလအကျင့်ကို အောက်မေ့၏။ ထိုအမျက် ထွက်ရာ အရပ်၌ပင်လျှင် အမျက်ထွက်ခြင်းကို နှိမ်နင်း၏။ အထက်၌ တိုးပွားရန် မပေးခဲ့ချေ။

၃၅။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ဤပုဏ္ဏားမကို ထက်သော လှံဖြင့် ထိုးငြားအံ့၊ ငါသည် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်၏ အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် သီလကို မဖျက်ဆီးလို။

၃၆။ ငါသည် ဤပုဏ္ဏားမကို မချစ်သည် မဟုတ်။ ငါ့အား အင်အား မရှိသည်လည်း မဟုတ်။ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် သီလကို စောင့်ရှောက်အံ့။ ။

လေးခုမြောက် စူဠဗောဓိစရိယ ‘စူဠဗောဓိပုဏ္ဏားအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၂ - ဟတ္ထိနာဂဝဂ် ===

၅ - မဟိသရာဇစရိယ (ကျွမ်းကျင်အကျင့်)

၃၇။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား ငါသည် တော၌ ကျက်စားသော ကြီးထွားသော ကိုယ်ခန္ဓာရှိသော ကြီးသော အားရှိသော ကြောက်ဖွယ် အမြင်ရှိသော တောကျွဲ ဖြစ်၏။

၃၈။ ထိုတောအုပ်ကြီးတွင် ချိုင့်ဝှမ်းရာ၌ လည်းကောင်း၊ တောင်ချောက်ကြား၌ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်း၌ လည်းကောင်း၊ ရေကန်(အနီး)၌ လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်ဒေသသည် ကျွဲတို့၏ နေရာဌာန ဖြစ်၏။ ထိုထိုအရပ်၌-

၃၉။ ချမ်းသာစွာ နေရအံ့သော အရပ်ကို စုံစမ်းရန် လှည့်လည်လတ်သော် တောအုပ်ကြီး၌ ကောင်းသော ဌာနကို တွေ့မြင်ရ၏။ ငါသည် ထိုဌာနသို့ ကပ်၍ ရပ်လည်း ရပ်၏။ အိပ်လည်း အိပ်၏။

၄၀။ ထိုသို့ နေလတ်သော် ဤဌာနသို့ ယုတ်မာသော ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ရှိသော လျှပ်ပေါ်လော်လည်သော မျောက်သည် လာလတ်၍ ငါ၏ ပခုံး၊ နဖူး၊ မျက်ခုံး၌ ကျင်ငယ်ကို လည်းစွန့်၏။ ကျင်ကြီးကိုလည်း စွန့်၏။

၄၁။ ထိုမျောက်သည် တစ်နေ့တစ်ကြိမ် လည်းကောင်း၊ နှစ်ကြိမ် လည်းကောင်း၊ သုံးကြိမ် လည်းကောင်း၊ လေးကြိမ် လည်းကောင်း၊ အခါခပ်သိမ်း လည်းကောင်း ငါ့ကို ဖျက်ဆီးခဲ့၏။ ငါသည် ထိုမျောက်၏ နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံနေရသည် ဖြစ်၏။

၄၂။ သစ်ပင်စောင့်နတ်သည် နှိပ်စက်ခံနေရသော ငါ့ကို မြင်ရသော် “ဤအလွန် ယုတ်မာသော မျောက်ကို ဦးချိုတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခွါတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ဖျက်ဆီးလော့” ဟု ငါ့အား ဤစကားကို ဆို၏။

၄၃။ ထိုအခါ ဤသို့ သစ်ပင်စောင့်နတ် ဆိုလတ်သော် ငါသည် ထိုသစ်ပင်စောင့်နတ်အား “သင်သည် အကောင်ပုပ်နှင့် တူသော ယုတ်ညံ့သူတို့၏ အကျင့်ဖြစ်သော မကောင်းမှုဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ကို လိမ်းကျံဘိသနည်း” ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။

၄၄။ ငါသည် ထိုမျောက်အား အကယ်၍ အမျက်ထွက်ငြားအံ့၊ ထိုမျောက်အောက် အထူး ယုတ်ညံ့သူ ဖြစ်ရာ၏။ ငါ၏ သီလသည်လည်း ပျက်စီးရာ၏။ ပညာရှိတို့သည်လည်း ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့ကုန်ရာ၏။

၄၅။ ပညာရှိတို့ ကဲ့ရဲ့အပ်သော အသက်ရှင်ခြင်းထက်လည်း စင်ကြယ်သော သီလဖြင့် သေရခြင်းသည် ငါ့အား မြတ်၏။ ငါသည် အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သူတစ်ပါးအား ညှဉ်းဆဲခြင်းကို အဘယ့်ကြောင့် ပြုရမည်နည်း။

၄၆။ ဤမျောက်သည် ငါ့ကဲ့သို့ မှတ်ထင်၍ အခြားသော သူတို့ကို ဤသို့ ပြုမူလတ္တံ့၊ ထိုသူတို့သည် သာလျှင် ထိုမျောက်အား သတ်ကုန်လတ္တံ့၊ (သူတစ်ပါးကို) သတ်ခြင်းမှ ငါ့အား ထိုလွတ်မြောက်ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့။

၄၇။ ပညာရှိသော သူသည် အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်ဖြစ်သော သူတို့ကို မထိမဲ့မြင် ပြုခြင်းကို သည်းခံသည်ရှိသော် စိတ်ဖြင့် တောင့်တတိုင်းသော ဆုကို ဤသို့ တောင့်တသည့်အတိုင်း ရနိုင်၏။

ငါးခုမြောက် မဟိသရာဇစရိယ ‘ကျွမ်းကျင်အကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၂ - ဟတ္ထိနာဂဝဂ် ===

၆ - ရုရုမိဂရာဇစရိယ (ဆတ်မင်းအကျင့်)

၄၈။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် လှော်ပြီး ဦးပြီးသော ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော မြတ်သော သီလကောင်းစွာ ထားအပ်သော စိတ်ရှိသော “ရုရု” မည်သော ဆတ်မင်း ဖြစ်ခဲ့၏။

၄၉။ ငါသည် မွေ့လျော်ဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသော လူသူမရှိ တိတ်ဆိတ်သော သာယာသော ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းအရပ်၌ နေခြင်းသို့ ကပ်ရောက်ခဲ့၏။

၅၀။ ထိုအခါ ဂင်္ဂါမြစ်၏ အထက်၌ (နေသော) ယောက်ျားသည် ကြွေးမြီရှင်တို့ နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ရှင်လိုလည်း ရှင်စေ၊ သေလိုလည်း သေစေဟု ဂင်္ဂါ ရေအလျဉ်၌ ခုန်ချ၏။

၅၁။ ထိုယောက်ျားသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ ပြင်းစွာသော ရေအလျဉ်၌ ညဉ့်နေပတ်လုံး မျောကာ သနားစဖွယ် အသံကို မြည်တမ်းလျက် ဂင်္ဂါမြစ်၏ အလယ်မှ မျောသွားလေ၏။

၅၂။ ငါသည် သနားစဖွယ် ငိုကြွေးသော ထိုယောက်ျား၏ အသံကို ကြားရသော် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း၌ ရပ်လျက် “သင်သည် အဘယ်သူ ဖြစ်သနည်း” ဟု မေး၏။

၅၃။ ထိုအခါ ငါ မေးအပ်သော ထိုယောက်ျားသည် “ကြွေးမြီရှင်တို့မှ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်၍ ငါသည် မြစ်ကြီးသို့ ပြေးဝင်၏” ဟု မိမိအကြောင်းကို ဖြေကြားလေ၏။

၅၄။ ငါသည် ထိုသူအား သနားခြင်းကြောင့် ငါ့အသက်ကို စွန့်၍ ညဉ့်အမိုက်မှောင်၌ မြစ်သို့ သက်ဆင်းလျက် ထိုယောက်ျားကို ထုတ်ဆောင်၏။

၅၅။ ငါသည် ထိုယောက်ျား၏ သက်သာရာရသော အခါကို သိ၍ သင့်ကို ဆုတစ်ခု တောင်းပါ၏။ ငါ့ကို (ဤအရပ်၌ ငါ နေ၏ဟု) တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား မပြောကြားပါလင့် ဟု ဤစကားကို ဆို၏။

၅၆။ ထိုယောက်ျားသည် မြို့သို့ ရောက်၍ မင်းက မေးမြန်းလတ်သော် ဥစ္စာဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ပြောကြား၏။ ထိုယောက်ျားသည် မင်းကို ခေါ်ဆောင်၍ ငါ၏ အထံသို့ လာ၏။

၅၇။ ငါသည် အကြင်မျှလောက်သော အကြောင်း အလုံးစုံကို မင်းအား လျှောက်ကြားအပ်၏။ မင်းသည် ထိုမျှလောက်သော စကားအစုံကို ကြားရသော် “ဤနေရာ၌ပင် မိတ်ဆွေကို ပြစ်မှားသော သူယုတ်မာကို သတ်အံ့” ဟု ထိုယောက်ျားအား ပစ်ရန်မြားကို တင်၏။

၅၈။ ငါသည် ထိုယောက်ျားကို စောင့်ရှောက်လို၍ “မင်းကြီး ဤယောက်ျားသည် တည်ရှိပါစေ၊ အကျွန်ုပ်သည် အသင်မင်းကြီး အလိုရှိတိုင်း အပြုခံပါအံ့” ဟု မိမိ၏ ကိုယ်ဖြင့် ဖလှယ်လေ၏။

၅၉။ ထိုအခါ ငါသည် ငါ၏ သီလကို စောင့်ရှောက်ခဲ့၏။ ငါ၏ အသက်ကို မစောင့်ရှောက်ခဲ့ချေ။ ထိုအခါ ငါသည် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်၏ အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် သီလရှိသူ ဖြစ်ခဲ့၏။ ။

ခြောက်ခုမြောက် ရုရုမိဂရာဇစရိယ ‘ဆတ်မင်းအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၂ - ဟတ္ထိနာဂဝဂ် ===

၇ - မာတင်္ဂစရိယ (မာတင်္ဂရသေ့အကျင့်)

၆၀။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် ထက်သော အကျင့်သီလရှိသော ကောင်းစွာ တည်ကြည်သော အမည်အားဖြင့် ‘မာတင်္ဂ’ ဟု ထင်ရှားသော ရသေ့ ဖြစ်ခဲ့၏။

၆၁။ ထိုအခါ ငါသည် လည်းကောင်း၊ (ဇာတိမန္တ) ပုဏ္ဏားတစ်ဦးသည် လည်းကောင်း ငါတို့ နှစ်ဦး တို့သည် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း၌ နေကြကုန်၏။ ငါသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ အထက်၌ နေ၏။ (ဇာတိမန္တ) ပုဏ္ဏားသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ အောက်၌ နေ၏။

၆၂။ ဇာတိမန္တပုဏ္ဏားသည် ကမ်းရိုးတစ်လျှောက်၌ လှည့်လည်သောအခါ ဂင်္ဂါအထက်၌ ငါ၏ သင်္ခမ်းကျောင်းကို တွေ့မြင်၏။ ထိုအခါ ငါ့ကို ရေရွတ်၍ ဦးထိပ်ကွဲအောင် ကျိန်ဆဲ၏။

၆၃။ ငါသည် ထိုပုဏ္ဏားအား အကယ်၍ အမျက်ထွက်ငြားအံ့၊ သီလကို အကယ်၍ မစောင့်ရှောက် ငြားအံ့၊ ငါသည် ထိုပုဏ္ဏားအား ကြည့်ရှုရုံမျှဖြင့် ‘ဖွဲပြာကဲ့သို့’ ပြုနိုင်ရာ၏။

၆၄။ ထိုအခါ ထိုဇာတိမန္တပုဏ္ဏားသည် အမျက်ထွက်သည်၊ စိတ်ဆိုးသည် ဖြစ်၍ ငါ့ကို ယင်းသို့ ကျိန်ဆဲ၏။ ထိုကျိန်ဆဲခြင်းသည် ထိုဇာတိမန္တပုဏ္ဏား၏ ဦးထိပ်၌သာလျှင် ကျလတ္တံ့၊ ငါသည် ထိုကျရောက် မည့် ဘေးကို လုံ့လ ပယောဂဖြင့် လွတ်စေခဲ့၏။

၆၅။ ထိုအခါ ငါသည် ငါ၏ သီလကို စောင့်ရှောက်ခဲ့၏။ ငါ၏ အသက်ကို မစောင့်ရှောက်ခဲ့ချေ၊ ထိုအခါ ငါသည် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်၏ အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် သီလရှိသူ ဖြစ်ခဲ့၏။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် မာတင်္ဂစရိယ ‘မာတင်္ဂရသေ့အကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၂ - ဟတ္ထိနာဂဝဂ် ===

၈ - ဓမ္မဒေဝပုတ္တစရိယ (ဓမ္မနတ်သားအကျင့်)

၆၆။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် များစွာသော အသင်းအပင်းရှိသော တန်ခိုးကြီးသော အလုံးစုံသော လောကကို စောင့်ရှောက်တတ်သော “ဓမ္မ” မည်သော မြတ်သော နတ်ဖြစ်၏။

၆၇။ ထိုအခါ ငါသည် များစွာသော လူအပေါင်းကို ကုသိုလ် ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့ကို ဆောက်တည်စေလျက် အဆွေခင်ပွန်းနှင့်တကွ အခြံအရံ ပရိသတ်နှင့်တကွ ရွာနိဂုံးသို့ လှည့်လည်၏။

၆၈။ ထိုအခါ ယုတ်မာစဉ်းလဲသော (အဓမ္မ) နတ်သည် ရှိ၏။ ထိုနတ်သည်လည်း ဤ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း မြေအပြင်၌ အကုသိုလ် ကမ္မပထ တရားဆယ်ပါးတို့ကိုပြုလျက် အဆွေခင်ပွန်း၊ အခြံအရံ ပရိသတ်နှင့် တကွ လှည့်လည်၏။

၆၉။ ဓမ္မဝါဒီနတ်သည် လည်းကောင်း၊ အဓမ္မနတ်သည် လည်းကောင်း ငါတို့နှစ်ဦးတို့သည် ဆန့်ကျင်ကုန်၏။ ရထားဦးဖြင့် ရထားဦးကို ထိခိုက်ကုန်လျက် ငါတို့နှစ်ဦးတို့သည် ခရီးရင် ဆိုင်တွေ့ဆုံမိကုန်၏။

၇၀။ ထိုအခါ ကောင်းသော ဓမ္မနတ်နှင့် ယုတ်မာသော အဓမ္မနတ်အား ကြောက်မက်ဖွယ် ခိုက်ရန် ဖြစ်လေ၏။ လမ်းခရီးမှ လွဲဖယ်ခြင်း အကျိုးငှါ ကြီးစွာသော စစ်ထိုးခြင်းသည် ရှေးရှု ထင်လေ၏။

၇၁။ ငါသည် ထိုအဓမ္မနတ်အား အကယ်၍ အမျက်ထွက်ငြားအံ့၊ ခြိုးခြံသော အကျင့်ဂုဏ်ကို အကယ်၍ ဖျက်ဆီးငြားအံ့၊ ငါသည် ထိုအဓမ္မနတ်အား အခြံအရံ ပရိသတ်နှင့်တကွ မြူမှုန့်ဖြစ်အောင် ပြုနိုင်ရာ၏။

၇၂။ သို့သော်လည်း ငါသည် သီလ စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြင့် စိတ်ကို ငြိမ်းအေးစေ၍ မိမိပရိသတ်နှင့် တကွ လမ်းမှ သက်ဆင်းလွဲဖယ်လျက် အဓမ္မနတ်အား လမ်းခရီးကို ပေးခဲ့၏။

၇၃။ ငါသည် စိတ်၏ ငြိမ်းအေးခြင်းကို ပြု၍ လမ်းခရီးမှ သက်ဆင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုခဏ ဝယ်မြေကြီးသည် အဓမ္မနတ်အား ဟင်းလင်းပေါက်ကို ပေးလေ၏။ ။

ရှစ်ခုမြောက် ဓမ္မဒေဝပုတ္တစရိယ ‘ဓမ္မနတ်သားအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၂ - ဟတ္ထိနာဂဝဂ် ===

၉ - အလီနသတ္တုစရိယ (အလီနသတ္တုမင်းသားအကျင့်)

၇၄။ (နောက်တစ်မျိုးသော်ကား) ပဉ္စာလတိုင်းပြည်မြတ်ဖြစ်သော ကပိလမြို့တော်၌ သီလဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ‘ဇယဒ္ဓိသ’ မည်သော မင်းသည် ရှိ၏။

၇၅။ ငါသည် ထိုမင်း၏ ‘အလီနသတ္တု’ အမည်ရှိသော သားတော်ဖြစ်၍ အကြားအမြင် ‘ဗဟုသုတ’ ရှိ၏။ ကောင်းသော သီလရှိ၏။ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အခါခပ်သိမ်း ပရိသတ်ကို စောင့်ရှောက်တတ်၏။

၇၆။ ငါ၏ ခမည်းတော် ဇယဒ္ဓိသမင်းသည် သမင်တောသို့ သွား၍ လူသားစား စူဠပေါရိသာဒ ထံသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုစူဠပေါရိသာဒသည် ငါ၏ ခမည်းတော်ကို “သင်သည် ငါ၏ အစာဖြစ်၏။ မလှုပ်လေလင့်” ဟု ဖမ်းယူလေ၏။

၇၇။ ထိုပေါရိသာဒ၏ ထိုစကားကို ကြား၍ ကြောက်ရွံ့လျက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သည် ဖြစ်၍ ပေါရိသာဒကို တွေ့မြင်ခြင်းကြောင့် ထိုခမည်းတော်အား ပေါင်နှစ်ဖက်တို့၏ တင်းမာခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။

၇၈။ သမင်သားကို ယူ၍ ငါ့ကို လွတ်ပါလော့၊ တစ်ဖန် ပြန်လာအံ့ဟု (ပေါရိသာဒကို) ဝန်ခံချက်ပြုကာ (နန်းတော်၌ တရားဟောသော နန္ဒမည်သော) ပုဏ္ဏားအား ဥစ္စာကို ပေးပြီးသော် ခမည်းတော်သည် ငါ့ကို ခေါ်၍ မိန့်ဆို၏ -

၇၉။ ချစ်သား သင်သည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုကျင့်လော့၊ ဤပြည်သူ့အပေါင်းကို မမေ့လျော့လင့်၊ ဤသည် ပေါရိသာဒနှင့် ငါ၏ တစ်ဖန် ပြန်လာခြင်းကို (ဝန်ခံချက်) ပြုခဲ့၏ဟု မိန့်ကြားလေ၏။

၈၀။ ထိုအခါ ငါသည် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ မိမိကိုယ်ကို (ကိုယ်စား) ဖလှယ်ပြီးလျှင် (ပေါရိသာဒထံသို့ လာပြီးသော်) လေး၊ သန်လျက်တို့ကို ချထားလျက် ပေါရိသာဒထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။

၈၁။ ထိုပေါရိသာဒသည် လက်၌ လက်နက်နှင့်တကွ ချဉ်းကပ်သော ငါ့ကို မြင်ရသော် အနည်းငယ် ထိတ်လန့်လတ္တံ့၊ ငါသည် သူတစ်ပါးတို့အား ထိတ်လန့်စေခြင်းကို ပြုခဲ့သော် ထိုပြုခြင်းကြောင့် သီလသည် ပျက်စီးလတ္တံ့။

၈၂။ ငါ၏ သီလကျိုးပျက်ခြင်းမှ ကြောက်ခြင်းကြောင့် ထိုပေါရိသာဒအား မချစ်မနှစ်သက်သော စကားကို မပြောဆိုခဲ့၊ မေတ္တာစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ အစီးအပွားကို ဆိုလေ့ရှိသော ငါသည် ဤစကားကို ပြောဆိုခဲ့၏။

၈၃။ ဘကြီးတော် ကြီးစွာသော မီးကို တောက်လောင်စေလော့၊ (အကျွန်ုပ်သည်) သစ်ပင်မှ ခုန်ချပါအံ့၊ ဘကြီးတော် ကောင်းစွာ ကျက်သော အခါကို သိ၍ အကျွန်ုပ်ကို စားပါလော့။

၈၄။ ဤသို့ သီလ အကျင့်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ၏ အသက်ကို မစောင့်ရှောက်ခဲ့၊ ငါသည် ထိုပေါရိသာဒအား အခါခပ်သိမ်း ပါဏာတိပါတကံကို စွန့်စေလျက် ရဟန်း ပြုစေခဲ့၏။ ။

ကိုးခုမြောက် အလီနသတ္တုစရိယ ‘အလီနသတ္တုမင်းသားအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၂ - ဟတ္ထိနာဂဝဂ် ===

၁၀ - သင်္ခပါလစရိယ (သင်္ခပါလနဂါးမင်းအကျင့်)

၈၅။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် အစွယ်ဟူသော လက်နက်ရှိသော ပြင်းထန်သော အဆိပ်ရှိသော လျှာနှစ်ခုရှိသော နတ်နဂါးတို့ကို အစိုးရသော တန်ခိုးကြီးသော သင်္ခပါလနဂါးမင်း ဖြစ်၏။

၈၆။ ထိုအခါ ငါသည် အမျိုးမျိုးသော လူတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော လမ်းလေးခွဆုံ လမ်းမကြီး၌ အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို အဓိဋ္ဌာန်လျက် ဥပုသ်သုံး၍ နေခြင်းကို ပြု၏။

၈၇။ အကြင်သူသည် အရေပါး၊ အရေထူဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကြောဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရိုးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ဤအင်္ဂါတို့ဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စရှိ၏။ ထိုသူသည် ယူဆောင်ပါစေ၊ ပေးလှူသည်သာတည်း (ဟု ဆောက်တည်၍ နေခြင်းကို ပြု၏)။

၈၈။ ထိုအခါ ကြမ်းတမ်းသော ကိုယ် နှုတ် ရှိကုန်သော ကြမ်းတမ်းသော စိတ်ရှိကုန်သော သနားခြင်း ‘ကရုဏာ’ ကင်းမဲ့ကုန်သော (တစ်ကျိပ်ခြောက်ယောက်သော) မုဆိုးသားတို့သည် ငါ့ကို တွေ့မြင်ကုန်၏။ ထိုတွေ့မြင်ရာ အရပ်၌ တုတ်၊ လှံတံ၊ ဆောက်ပုတ် လက်စွဲကုန်လျက် ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာကုန်၏။

၈၉။ မုဆိုးသားတို့သည် ငါ၏ နှာခေါင်း၊ အမြီး၊ ကျောဆစ်ရိုး၌ ထိုးဖောက်၍ ဆိုင်းထမ်းပိုး၌ လျှိုပြီးလျှင် ငါ့ကို ဆောင်ကြလေကုန်၏။

၉၀။ ထိုစဉ်အခါ၌ ငါသည် အလိုရှိခဲ့သော် သမုဒ္ဒရာအဆုံးနှင့်တကွ တောနှင့်တကွ တောင်နှင့်တကွသော မြေကြီးကို နှာခေါင်းလေဖြင့် လောင်ကျွမ်းစေနိုင်၏။

၉၁။ သို့သော်လည်း ငါသည် တံကျင်တို့ဖြင့် ထိုးဖောက်ကုန်သော လှံတံဖြင့်လည်း ထိုးဆွကုန်သော မုဆိုးသားတို့ကို အမျက်မထွက်၊ ဤသို့ အမျက်မထွက်ခြင်းသည် ငါ၏ သီလပရမတ္ထပါရမီတည်း။ ။

ဆယ်ခုမြောက် သင်္ခပါလစရိယ ‘သင်္ခပါလနဂါးမင်းအကျင့်’ ပြီး၏။

နှစ်ခုမြောက် ဟတ္ထိနာဂဝဂ် ပြီး၏။

သီလပါရမီ အကျယ်ညွှန်ပြခြင်း ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဇ္ဈယဝဂ် ===

၁ - ယုဇ္ဈယစရိယ (ယုဇ္ဈယမင်းသားအကျင့်)

၁။ အကြင်အခါ ငါသည် မနှိုင်းယှဉ်နိုင်သော အခြံအရံ အကျော်အစောရှိသော ယုဇ္ဈယမင်းသား ဖြစ်၏။ ထိုအခါ နေပူရှိန်ကြောင့် ပျက်ကျသော ဆီးနှင်းပေါက်ကို မြင်၍ ထိတ်လန့် ‘သံဝေဂ’ ရခဲ့၏။

၂။ ငါသည် ထိုဆီးနှင်းပေါက် ပျက်ခြင်းကိုပင်လျှင် အဓိပတိပစ္စည်း တပ်၍ ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂ ကို အကြိမ်ကြိမ် ပွားများခဲ့၏။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုး၍လည်း ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ခဲ့ ၏။

၃။ ထိုအခါ နိဂုံးသူနှင့် တကွ နိုင်ငံသူနှင့် တကွသော လူတို့သည် လက်အုပ်ချီကုန်လျက် ငါ့ကို တောင်းပန်ကြကုန်၏။ ခမည်းတော်သည်လည်း “ချစ်သား ယနေ့ပင် ကြွယ်ဝစည်ကားသော မြေအပြင်၌ မင်းအဖြစ်ကို ပြုကျင့်လော့’ ဟု တောင်းပန်၏။

၄။ ငါသည် မင်းနှင့်တကွ မိဖုရားမောင်းမနှင့်တကွ နိဂုံးသူနှင့်တကွ နိုင်ငံသူနှင့်တကွသော လူများ အပေါင်းသည် သနားဖွယ် ငိုကြွေးကုန်စဉ် ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိဘဲသာလျှင် စွန့်လွှတ်ခဲ့၏။

၅။ ငါသည် အလုံးစုံသော မြေအပြင်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းအဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုး၊ အလုပ်အကျွေး၊ အခြံအရံကို လည်းကောင်း စွန့်သည်ရှိသော် သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်၏ အကြောင်းကြောင့် သာလျှင် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မကြံစည် မစိုးရိမ်ခဲ့ပေ။

၆။ ငါသည် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို မချစ်မနှစ်သက်သည် မဟုတ်၊ များစွာသော အခြံအရံကို လည်း မချစ်မနှစ်သက်သည် မဟုတ်၊ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် မင်းအဖြစ် ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့၏။ ။

ရှေးဦးစွာသော ယုဇ္ဈယစရိယ ‘ယုဇ္ဈယမင်းသားအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဒ္ဓေယဝဂ် ===

၂ - သောမနဿစရိယ (သောမနဿမင်းသားအကျင့်)

၇။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် ဣန္ဒြိယမြို့တော်၌ မြတ်နိုးအပ် ကြင်နာအပ် သော 'သောမနဿ' ဟု ကျော်စောထင်ရှားသော မင်းသား ဖြစ်၏။

၈။ သီလရှိ၏၊ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ကောင်းသော ပဋိဘာန်ဉာဏ်ရှိ၏၊ ကြီးသော သူတို့အား ရိုသေ လေးမြတ်လေ့ရှိ၏၊ အရှက် 'ဟိရီ' ရှိ၏၊ သင်္ဂဟတရားတို့၌လည်း လိမ္မာ၏။

၉။ ထိုမင်းအား အကျွမ်းဝင်သော ပလ္လားဝါကြွားတတ်သော ရသေ့တူသည် ရှိလေ၏။ ထိုရသေ့ သည် ပန်းသစ်သီးအရံကို လည်းကောင်း၊ ပန်းပင်ငယ်ကို လည်းကောင်း စိုက်ပျိုး၍ အသက်မွေး၏။

၁၀။ ငါသည် ဆန်မရှိသော ဖွဲအစုနှင့်သာ တူသော အတွင်း၌ အခေါင်းရှိသည့် သစ်ပင်နှင့် တူသော အနှစ်မရှိသော ငှက်ပျောပင်နှင့် တူသော ထိုပလ္လားဝါကြွားတတ်သော ရသေ့ကို တွေ့မြင်ရသော် -

၁၁။ ဤရသေ့အား သူတော်ကောင်းတရားသည် မရှိ၊ ဤရသေ့သည် ရဟန်းဂုဏ်မှ ကင်း၏၊ အသက်မွေးမှု ဟူသော အကြောင်းကြောင့် အရှက် တည်းဟူသော ဖြူစင်သော တရားကို စွန့်ပစ်၏ဟု ကြံစည်၏။

၁၂။ ထိုအခါ တောအုပ်၌ ခိုးသူ၊ တိုင်းကြပ်သား၊ နယ်ခြားစောင့်တို့သည် ပြည်စွန့်ရွာနားကို လုယူ ဖျက်ဆီးလေ၏။ ခမည်းတော်သည် ထိုအရေးကို တားမြစ်ရန် သွားသည်ရှိသော် ငါ့ကို သွန်သင်မှာ ထားခဲ့ ၏။

၁၃။ ချစ်သား သင်သည် ထက်မြက်သော အကျင့်ရှိသော ရသေ့ကို မမေ့မလျော့လင့်၊ အလိုရှိရာကို ဖြစ်စေလော့၊ ထိုရသေ့သည် အလုံးစုံသော အလိုကို ပေးတတ်၏ ဟု (သွန်သင် မှာထားခဲ့၏)။

၁၄။ ငါသည် ထိုရသေ့ထံသို့ ခစားခြင်းငှါ သွား၍ သူကြွယ် အသို့နည်း၊ သင့်အား အနာမရှိသည် ဖြစ်ပါ၏လော၊ သင့်အား အဘယ်ဝတ္ထုကို ဆောင်စေလိုသနည်း ဟု ဤစကားကို ဆို၏။

၁၅။ မာနကို မှီသော ပလ္လားတတ်သော ထိုရသေ့သည် ထိုအကြောင်းကြောင့် ငါ့အား အမျက်ထွက် လေ၏၊ အမျက်ထွက်၍ ယနေ့ သင့်ကို သတ်စေအံ့၊ သို့မဟုတ် နိုင်ငံမှမူလည်း နှင်ထုတ်စေအံ့ဟု ပြောဆို လေ၏။

၁၆။ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် တိုင်းစွန့်ပြည်နားကို တားမြစ်အောင်မြင်ပြီးသော် ပလ္လားဝါကြွားတတ် သော ရသေ့ကို အရှင် အသို့ပါနည်း၊ အရှင်အား ခွဲကျန်းပါ၏လော၊ အရှင်အား မြတ်နိုးခြင်းကို ဖြစ်စေပါ သလော ဟု ဆို၏။

၁၇။ ယုတ်မာသော ရသေ့သည် မင်းသားကို သတ်စေနိုင်လောက်သည့် စကားတို့ဖြင့် ထိုမင်းကြီး အား ပြောကြားလေ၏၊ ထိုရသေ့၏ ထိုစကားကို ကြား၍ မြေအပြင်ကို အစိုးရသော မင်းကြီးသည် စေခိုင်း၏။

၁၈။ ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် ထိုမင်းသား၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်၍ ကိုယ်ကို လေးပိုင်းပြုလျက် လမ်းခရီး တစ်ခုမှ လမ်းခရီးတစ်ခုသို့ ဆောင်ယူပြကြကုန်၊ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် ရသေ့ကို ရှုတ်ချခြင်းကြောင့်တည်း (ဟုစေခိုင်းလေ၏)။

၁၉။ ထိုအခါ သနားခြင်း ‘ကရုဏာ’ ကင်းမဲ့ကုန်သော၊ ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်ကုန်သော သူ့သတ် သမားတို့သည် လာကြကုန်၍ ငါသည် အမိရင်ခွင်၌ ထိုင်နေစဉ် ငါ့ကို ဆွဲငင်၍ ဆောင်ကြကုန်၏။

၂၀။ ငါသည် မြဲမြံစွာ နောင်ကြီး ဖွဲ့ချည်အပ်ကုန်သော ထိုသူ့သတ်သမားတို့အား ငါ့ကို လျင်မြန်စွာ မင်းအား ပြကြကုန်ဦးလော့၊ ငါ့အား မင်းမှုကိစ္စတို့သည် ရှိကုန်၏ဟု ဤသို့ ပြောဆို၏။

၂၁။ ထိုသူ့သတ်သမားတို့သည် ယုတ်မာသော ရသေ့ကို မှီဝဲသော ယုတ်မာသော မင်းအား ပြကြ ကုန်၏။ ငါသည် ထိုမင်းကို မြင်သော် အကြောင်းစုံကို သိစေ၏။ ငါ၏ အလိုသို့ လိုက်စေရန်လည်း ဆောင်နိုင်ခဲ့၏။

၂၂။ ထိုအခါ ထိုမင်းသည် ငါ့ကို သည်းခံစေ၏။ ငါ့အား မြတ်သော မင်းအဖြစ်ကို ပေး၏။ ထိုငါသည် မောဟအမှိုက်တိုက်ကို ဖျက်ဆီး၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

၂၃။ ငါသည် မြတ်သော မင်းအဖြစ်ကို မနှစ်သက်သည် မဟုတ်၊ ကာမစည်းစိမ်ကို မနှစ်သက်သည် မဟုတ်၊ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် မင်းအဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့၏။ ။

နှစ်ခုမြောက် သောမနဿစရိယ ‘သောမနဿမင်းသားအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဒဇ္ဇယဝဂ် ===

၃ - အယောယရစရိယ (အယောယရမင်းသားအကျင့်)

၂၄။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား ငါသည် ကာသိမင်း၏ သားဖြစ်၍ သံအိမ်၌ ကြီးပွား သောကြောင့် အမည်အားဖြင့် “အယောယရ” အမည်ရှိ၏။

၂၅။ ငါသည် ဆင်းရဲသဖြင့် အသက်ရှင်ခြင်းကို ရအပ်၏။ သံအိမ်ကျဉ်း၌ မွေးမြူရ၏။ (တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက်သောအခါ) ချစ်သား ယနေ့ပင်လျှင် တိုင်းနိုင်ငံ၊ နိဂုံးနှင့်တကွ လူနှင့်တကွ အလုံးစုံသော ဤမြေပြင်ကို မင်းပြု၍ ကျင့်လေလော့။

၂၆-၂၇။ ထိုသို့ ဆိုသောအခါ ငါသည် မင်းကို ရှိခိုး၍ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် မြေအပြင်၌ အယုတ်၊ အမြတ်၊ အလတ် ဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် အစောင့်အရှောက် မရှိကုန်ဘဲ မိမိတို့အိမ်၌ ဆွေမျိုးတို့နှင့်တကွ ကြီးပွားကြကုန်၏။

၂၈။ အကျွန်ုပ်သည် လနေအလင်းရောင် မရှိသော သံအိမ်၌ ကြီးပွားရ၏။ သံအိမ်ကျဉ်း၌ အကျွန်ုပ်အား ဤသို့ မွေးမြူရခြင်းသည် လောက၌ တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မျှ မတူချေ။

၂၉။ အကျွန်ုပ်သည် အကောင်ပုပ်တို့ဖြင့် ပြည့်သော မယ်တော်ဝမ်းမှ လွတ်သော် ထို့ထက် အလွန်ပြင်းထန်သော ဆင်းရဲလှသော သံအိမ်၌ တစ်ဖန် အထည့်ခံရ၏။

၃၀။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ သဘောရှိသော အလွန်ကြမ်းတမ်းသော ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ပြီးလျက် မင်းအဖြစ်တို့၌ အကယ်၍ မွေ့လျော်ငြားအံ့၊ ယုတ်မာသူတို့ထက် အလွန် ယုတ်မာသူ ဖြစ်ရာ၏။

၃၁။ အကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်၌ ငြီးငွေ့သူ ဖြစ်၏။ မင်းအဖြစ်ဖြင့်လည်း အလိုမရှိသူ ဖြစ်၏။ အကြင် နိဗ္ဗာန်အရပ်၌ သေမင်းသည် အကျွန်ုပ်ကို မနှိပ်စက်နိုင်ရာ၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုနိဗ္ဗာန်ကို ရှာဖွေပါအံ့ ဟု ဤစကားကို လျှောက်ဆို၏။

၃၂။ ငါသည် ဤသို့ ကြံစည်ပြီးသော် လူအပေါင်းတို့ ဝိုင်းကြွေးမြည်တမ်းစဉ် ‘ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့’ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်၍ တောအုပ်သို့ ဝင်ခဲ့၏။

၃၃။ ငါသည် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို မချစ်သည် မဟုတ်၊ ငါသည် များစွာသော အခြံအရံကို လည်း မချစ်သည်မဟုတ်၊ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် မင်းအဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့၏။ ။

သုံးခုမြောက် အယောယရစရိယ ‘အယောယရမင်းသားအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဒေယဝဂ် ===

၄ - ဘိသစရိယ (မဟာကဉ္စနသတို့သားအကျင့်)

၃၄။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား ငါသည် ကာသိတိုင်း ဗာရာဏသီမြို့တော်၌ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ နှမ (တစ်ယောက်)သည် လည်းကောင်း၊ ညီနောင်ခုနစ်ယောက်တို့သည် လည်းကောင်း ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်ကုန်၏။

၃၅။ ဤညီအစ်ကို မောင်နှမတို့တွင် ငါသည် အစ်ကိုကြီး ဖြစ်၏။ ဖြူစင်သော အရှက်တရားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ငါသည် ဘဝကို ကြောက်မက်ဖွယ်ဘေးအားဖြင့် ရှုမြင်၍ (ဘဝမှ) ထွက်မြောက်ရာ၌ အလွန် မွေ့လျော်၏။

၃၆။ အမိအဖတို့သည် စေခိုင်းအပ်ကုန်သော စိတ်သဘော တူမျှကုန်သော မိတ်ဆွေတို့သည် အမျိုးဆက်ကို ဆောင်ပါလော့ ဟု ငါ့ကို ကာမတို့ဖြင့် ဖိတ်ကုန်၏။

၃၇။ ထိုမိတ်ဆွေတို့သည် လူ့အဖြစ်၌ ချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်တတ်သော အကြင်စကားကို ဆို၏။ ထိုစကားသည် ငါ့အား ‘ရဲရဲပူလောင်သော သံထယ်သွားကဲ့သို့’ ကြမ်းတမ်းသော စကား ဖြစ်ခဲ့၏။

၃၈။ ထိုအခါ ထိုသူတို့သည် ပစ်ပယ်သော ငါ့ကို အဆွေ အကယ်၍ ကာမတို့ကို မသုံးဆောင်အံ့၊ အဘယ်အရာကို အဆွေသည် တောင့်တပါသနည်း ဟု မေးကုန်၏။

၃၉။ အကျိုးကို အလိုရှိသော ငါသည် အစီးအပွားကို ရှာဖွေကုန်သော ထိုမိတ်ဆွေတို့အား ငါသည် လူ့အဖြစ်ကို မတောင့်တ၊ ငါသည် ထွက်မြောက်ရာ၌ အလွန်ပျော်မွေ့၏ ဟု ဤသို့ ဆို၏။

၄၀။ ထိုသူတို့သည် ငါ့စကားကို ကြား၍ အမိအဖတို့အား ပြောကြားကုန်၏။ ထိုအခါ အမိအဖတို့သည် အချင်းတို့ ငါတို့အားလုံးလည်း ရဟန်း ပြုကုန်အံ့ ဟု ဤသို့ ဆိုကုန်၏။

၄၁။ ငါ၏ အမိအဖ နှစ်ဦးလုံးတို့သည် လည်းကောင်း၊ နှမတော်သည် လည်းကောင်း၊ ညီနောင် ခုနစ်ယောက်တို့သည် လည်းကောင်း မရေတွက်နိုင်သော ဥစ္စာကို စွန့်ကုန်၍ တောအုပ် ကြီးသို့ဝင်ကုန်၏။

လေးခုမြောက် ဘိသစရိယ ‘မဟာကဉ္စနသတို့သားအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဒဇ္ဇယဝဂ် ===

၅ - သောဏပဏ္ဍိတစရိယ (သောဏပညာရှိအကျင့်)

၄၂။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား ငါသည် အကြင်အခါ၌ ဗြဟ္မဝနာမြို့၌ ဖြစ်၏။ ထိုမြို့ဝယ် ငါသည် (မဟာသာလ) များသော ဥစ္စာနှစ်ရှိသော မြတ်သော သူဌေးမျိုး၌ ဖြစ်ခဲ့၏။

၄၃။ ထိုအခါ၌လည်း ငါသည် အမိုက်မှောင်ဖြင့် လွမ်းမိုးသော အမိုက်တိုက် လောကကို ရှုမြင်ရသော် ငါ၏ စိတ်သည် ‘သံအသွားတပ် လှံတံဖြင့် နှိပ်စက်သကဲ့သို့’ ဘဝမှ တွန့် ဆုတ်၏။

၄၄။ ထိုအခါ ငါသည် (အိမ်၌ နေသူတို့၏) အမျိုးမျိုးသော ယုတ်မာမှုကို မြင်ရသော် ဘယ်အခါ ငါသည် အိမ်မှ ထွက်၍ တောသို့ ဝင်ရအံ့နည်းဟု ဤသို့ ကြံစည်ခဲ့၏။

၄၅။ ထိုအခါ၌လည်း ဆွေမျိုးတို့သည် ငါ့ကို ကာမစည်းစိမ်တို့ဖြင့် ဖိတ်ကုန်၏။ ထိုဆွေမျိုးတို့အားလည်း “ငါ့ကို ထိုကာမစည်းစိမ်တို့ဖြင့် မဖိတ်ကုန်လင့်’ ဟု ငါ၏ ဆန္ဒကို ပြောကြားခဲ့၏။

၄၆။ ငါ၏ နန္ဒမည်သော အကြင်ညီငယ်သည် ပညာရှိသည် ဖြစ်၏။ ထိုညီငယ်သည်လည်း ငါ့ကို အတုလိုက်ကာ ကျင့်သည်ဖြစ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို နှစ်သက်ခဲ့၏။

၄၇။ ထိုအခါ ၌လည်း သောဏမည်သော ငါသည်လည်းကောင်း၊ နန္ဒမည်သော ညီသည် လည်းကောင်း၊ ငါ၏ အမိအဖ နှစ်ဦးလုံးတို့သည် လည်းကောင်း စည်းစိမ်တို့ကို စွန့်၍ တောအုပ်ကြီးသို့ ဝင်ခဲ့ကုန်၏။ ။

ငါးခုမြောက် သောဏပဏ္ဍိတစရိယ ‘သောဏပညာရှိအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဒ္ဓယဝဂ် ===

၆ - တေမိယစရိယ (တေမိမင်းသားအကျင့်)

၄၈။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် ကာသိမင်း၏ သားဖြစ်၏။ အမည်အားဖြင့် ငါ့ကို 'မူဂပက္ခ' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'တေမိယ' ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဆိုကြကုန်၏။

၄၉။ ထိုအခါ ကာသိမင်း၏ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်သော မောင်းမိသံတို့အား သားယောက်ျား သည် မရှိ၊ နေ့ညဉ့်တို့ ကုန်လွန်သော အခါ၌ ငါ တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

၅၀။ ခမည်းတော်သည် ငြိငြင်စွာ ရအပ်သော မြတ်သော ဇာတ်ရှိသော အရောင်အဆင်းကို ဆောင် သော သားချစ်ဖြစ်သော ငါ့ကို မြတ်သော အိပ်ရာ၌ ထီးဖြူကို ဆောင်းမိုး၍ မွေးမြူလေ၏။

၅၁။ ထိုအခါ မြတ်သော အိပ်ရာ၌ အိပ်သော ငါသည် (အိပ်ရာမှ) နိုးသည်ရှိသော် ထီးဖြူကို မြင်၏။ ယင်းထီးဖြူကို ဆောင်းရခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါသည် ငရဲ သို့ လားခဲ့ရဖူး၏။

၅၂။ ငါသည် ထီးဖြူကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။ ငါသည် အဘယ်သို့လျှင် ဤမင်းအိမ်မှ လွတ်မြောက်ရပါအံ့နည်းဟု စူးစမ်းဆင် ခြင်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

၅၃။ ငါ၏ အကျိုးကို အလိုရှိသော ရှေးဘဝက အမိတော်ဖူးသော နတ်သမီးသည် ဆင်းရဲသို့ ရောက်နေသော ငါ့ကို မြင်ရသော် (အသူ၊ ဆွံ့သူ၊ နားပင်းသူဟု ဆိုအပ်သော) သုံးဌာနတို့၌ တိုက်တွန်း လေ၏။

၅၄။ သင်သည် လူအားလုံးတို့အား ပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကို ထင်ရှားမပြပါလင့်၊ သူမိုက်ဟု သိစေပါ လော့၊ အလုံးစုံသော လူအပေါင်းက သင့်ကို မထီမဲ့မြင် အောက်မေ့စေလော့၊ ဤသို့ပြုသော် သင့်အား အကျိုးဖြစ်လတ္တံ့။

၅၅။ ဤသို့ဆိုသော် ငါသည် ထိုနတ်သမီးအား ဤသို့ ပြောဆိုလေ၏။ မိခင်နတ်သမီး သင်ဆိုသော စကားအတိုင်း ငါသည် လိုက်နာပြုကျင့်ပေအံ့၊ မိခင်နတ်သမီး သင်သည် ငါ၏ အကျိုးကို အလိုရှိသူ ဖြစ်ပါပေ၏။ မိခင်နတ်သမီး အသင်သည် အစီးအပွားကို အလိုရှိသူ ဖြစ်၏။

၅၆။ ငါသည် ထိုနတ်သမီး၏ စကားကို ကြားရသော် 'သမုဒ္ဒရာ၌ ကြည်းကုန်းကို ရသကဲ့သို့ 'တက်ကြွရွှင်လန်းသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ အင်္ဂါသုံးပါးတို့ကို ဆောက်တည်ခဲ့၏။

၅၇။ ငါသည် အသူ၊ နားပင်းသူ၊ သွားလာခြင်းမှ ကင်းသည့် ဆွံ့သူ (မသွားနိုင်သူ) ဖြစ်ခဲ့၏။ ဤအင်္ဂါတို့ကို ဆောက်တည်၍ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်တို့ပတ်လုံး နေခဲ့၏။

၅၈။ ထိုအခါ ငါ၏ လက်ခြေတို့ကို လည်းကောင်း၊ လျှာကို လည်းကောင်း၊ နားကို လည်းကောင်း ဆုပ်နယ်ကုန်လျက် ငါ၏ အင်္ဂါ မချို့တဲ့သည်၏ အဖြစ်ကို မြင်ကြရသော် လူယုတ်ဟု ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။

၅၉။ ထိုအခါ အလုံးစုံကုန်သော တိုင်းသားပြည်သူ အားလုံးတို့သည် လည်းကောင်း၊ စစ်သူကြီး၊ ပုရောဟိတ်တို့သည် လည်းကောင်း အားလုံး တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ဖြစ်ကုန်လျက် (ငါ့ကို) စွန့်ပစ်ရန် သဘောတူကြကုန်၏။

၆၀။ ငါသည် ထိုသူတို့၏ အလိုကို ကြားရသော် အကြင်အကျိုးငှါ ငါသည် အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့၏။ ငါ့အားထိုအကျိုးသည် ပြည့်စုံလေပြီ ဟု တက်ကြွရွှင်လန်းသော စိတ် ဖြစ်၏။

၆၁။ ထိုအခါ ငါ့ကို ရေချိုးစေ၍ နံ့သာပျောင်း လိမ်းကျံပြီးလျှင် မကိုဋ်ကို ဆောင်းစေလျက် ထီးဖြူဖြင့် ဘိသိက်သွန်းပြီးသော် မြို့ကို လက်ယာရစ် လှည့်သည်ကို ပြုစေကြကုန်၏။

၆၂။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ထီးဖြူဆောင်း၍ နေဝန်း တက်လတ်သော် ရထားထိန်းသည် ငါ့ကို ရထားဖြင့် ထုတ်ဆောင်လျက် တောသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။

၆၃။ ရထားထိန်းသည် ကြိုးလှံတံတို့ဖြင့် ဆင်ယင်အပ်သော သိန္ဓောမြင်းကသော ရထားကို လက်မှလွှတ်လျက် တစ်နေရာ၌ ထားပြီးလျှင် (ငါ့ကို) မြေ၌ မြှုပ်ရန် တွင်းကို တူးလေ၏။

၆၄။ အဓိဋ္ဌာန် ဆောက်တည်ထားသော ငါ့ကို ညှဉ်းပန်းမှု အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သော်လည်း ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် ထိုအဓိဋ္ဌာန်ကို မဖျက်ခဲ့ပေ။

၆၅။ ငါသည် အမိအဖတို့ကို မချစ်သည် မဟုတ်၊ ငါ၏ ကိုယ်ကိုလည်း မချစ်သည် မဟုတ်၊ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုး၏။ ထို့ကြောင့် အယောင်၊ ဆွံ့ယောင်၊ နားပင်း ယောင်အကျင့်ကို ဆောက်တည်ခဲ့၏။

၆၆။ ဤအင်္ဂါသုံးချက်တို့ကို ဆောက်တည်၍ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်တို့ပတ်လုံး နေခဲ့၏။ အဓိဋ္ဌာန်အားဖြင့် ငါနှင့် တူသော သူသည် မရှိချေ။ ဤကား ငါ၏ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီတည်း။ ။

ခြောက်ခုမြောက် တေမိယစရိယ ‘တေမိမင်းသားအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဇ္ဇယဝဂ် ===

၇ - ကပိရာဇစရိယ (မျောက်မင်းအကျင့်)

၆၇။ အကြင်အခါ ငါသည် မြစ်ကမ်းအနီး တစ်ခုသော ချောက်၌ မျောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ မိကျောင်းသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ (တစ်ဖက်ကမ်းသို့) သွားခြင်းကို မရပေ။

၆၈။ ငါသည် အကြင်နေရာ၌ ရပ်တည်၍ ဤမှာဘက်ကမ်းမှ ထိုမှာဘက်ကမ်းသို့ ခုန်၏။ ထိုနေရာ၌ ညှဉ်းဆဲတတ်သော ကြမ်းတမ်းသည့် အမြင်ရှိသော ရန်သူ မိကျောင်းသည် နေ၏။

၆၉။ ထိုမိကျောင်းသည် ငါ့ကို လာလော့ဟု ဆို၏။ ငါသည်လည်း လာမည်ဟု ထိုမိကျောင်းကို ဆိုပြီးလျှင် ထိုမိကျောင်း၏ ဦးထိပ်ကို နင်း၍ ထိုမှာဘက်ကမ်း၌ တည်ခဲ့၏။

၇၀။ ငါသည် ထိုမိကျောင်းအား မမှန်စကားကို မဆို၊ ဆိုသော စကားအတိုင်းသာ ပြုခဲ့၏။ ဥစ္စာအားဖြင့် ငါနှင့် တူသော သူသည် မရှိ။ ဤကား ငါ၏ သစ္စာပါရမီတည်း။ ။

ခုနစ်ခုမြောက် ကပိရာဇစရိယ ‘မျောက်မင်းအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဒ္ဓယဝဂ် ===

၈ - သစ္စတာပသစရိယ (သစ္စရသေ့အကျင့်)

၇၁။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် ‘သစ္စ’ အမည်ရှိသော ရသေ့ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ သစ္စာ စကားဖြင့် လောကကို စောင့်ရှောက်ခဲ့၏။ လူ့အပေါင်းကို ညီညွတ်အောင် ပြုခဲ့၏။ ။

ရှစ်ခုမြောက် သစ္စတာပသစရိယ ‘သစ္စရသေ့အကျင့်’ ပြီး၏။

၉ - ဝဋ္ဋပေါတကစရိယ (ငုံးငယ်အကျင့်)

၇၂။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် မဂဓတိုင်း၌ အတောင် မပေါက်သေးသော နုပျိုသော ငုံးငယ် ဖြစ်ခဲ့၏။ အသိုက်၌ သားတစ်သဖွယ် ဖြစ်နေသေး၏။

၇၃။ ထိုအခါ အမိသည် (အစာကို) နှုတ်သီးဖြင့် ဆောင်ယူ၍ ငါ့ကို မွေးမြူရ၏။ ငါသည် ထိုအမိ၏ အတွေ့အထိဖြင့် အသက်ရှင်နေရ၏။ ငါ့အား ကိုယ်၌ ဖြစ်သော အားသည် မရှိပေ။

၇၄။ နှစ်၏ နွေလအခါဝယ် အမှိုက်ကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းတတ်သော မီးသွေးပြာကို ဖြစ်စေတတ်သော တောမီးသည် လောင်လျက် ငါတို့၏ အနီးသို့ ကပ်ရောက်၏။

၇၅။ ကြီးသော မီးလျှံရှိသော ထိုတောမီးသည် ‘မမ်မမ်’ ဟု အသံကို ပြုလျက် အစဉ်အတိုင်း လောင်ကျွမ်းကာ ငါ၏ အထံသို့ ကပ်ရောက်လာ၏။

၇၆။ ငါ၏ အမိအဖတို့သည် လျင်သောအဟုန်ဖြင့် လာသော မီးဘေးမှ ကြောက်ရွံ့ကုန် ထိတ်လန့်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အသိုက်၌ ငါ့ကို စွန့်ပစ်ကုန်လျက် မိမိတို့ကိုယ်ကို လွတ်စေကြကုန်၏။

၇၇။ ငါသည် ခြေတို့ကို လည်းကောင်း၊ အတောင်တို့ကို လည်းကောင်း ဆန့်တန်း၏။ ငါ့အား ကိုယ်၌ ဖြစ်သောအားသည် မရှိ၊ သွားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သော ငါသည် ထိုအသိုက်၌ ဤသို့ ကြံလေ၏-

၇၈။ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော ငါသည် အကြင်မိဘတို့၏ အတောင်ကြားသို့ ဝင်ကပ်၍ လိုက်ပြေးလို၏။ ထိုမိဘတို့သည် ငါ့ကို စွန့်ပစ်ကုန်လျက် ပျံသွားကြကုန်ပြီ၊ ယခု ငါသည် အဘယ်သို့ ပြုနိုင်အံ့နည်း။

၇၉။ လောက၌ သီလဂုဏ်သည် လည်းကောင်း၊ သန့်စင်သော သစ္စာဂုဏ်သည် လည်းကောင်း၊ ချစ်ခြင်း ‘မေတ္တာ’၊ သနားခြင်း ‘ကရုဏာ’ တို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ငါသည် ထိုသစ္စာစကားဖြင့် မြတ်သော သစ္စာပြုမှုခြင်းကို ပြုအံ့။

၈၀။ ငါသည် မှန်သော တရားစွမ်းအားကို ဆင်ခြင်ပြီးသော် ရှေး၌ ဖြစ်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့ကို အောက်မေ့လျက် သစ္စာစွမ်းအားကို မှီ၍ သစ္စာ ပြုမှုခြင်းကို ပြုခဲ့၏။

၈၁။ ငါ့အား အတောင်တို့သည် ရှိကုန်၏။ မပျံနိုင်ကုန်။ ခြေတို့သည် ရှိကုန်၏။ မသွားနိုင်ကုန်။ အမိအဖတို့သည်လည်း ထွက်သွားကြကုန်ပြီ။ အို တောမီးနောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ပါ လော့။

၈၂။ ငါသည် သစ္စာကို ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြီးစွာ တောက်လောင်နေသော တောမီးသည် ‘ရေသို့ရောက်သော မီးကဲ့သို့’ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပယ် တိုင်အောင်သော အရပ်တို့ကို ကြဉ်ရှောင်၍ လောင်လေ၏။ သစ္စာအားဖြင့် ငါနှင့် တူသော သူသည် မရှိချေ။ ဤကား ငါ၏ သစ္စာပါရမီတည်း။

ကိုးခုမြောက် ဝဋ္ဋပေါတကစရိယ ‘ငုံးငယ်အကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဒေယဝဂ် ===

၁၀ - မစ္ဆရာဇေစရိယ (ငါးမင်းအကျင့်)

၈၃။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် ကြီးစွာသော ရေအိုင်၌ ငါးမင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ နွေဥတု၌ နေပူကြောင့် ရေအိုင်၌ ရေသည် ကုန်ခန်းလေ၏။

၈၄။ ထိုသို့ ကုန်ခန်းသောကြောင့် ကျီးတို့သည် လည်းကောင်း၊ လင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဝန်လိုငှက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ စွန်ရဲတို့သည် လည်းကောင်း၊ သိမ်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ရွံ့နွံအပြင်၌ နေကြ၍ ငါးတို့ကို ထိုးသုတ်ပြီးလျှင် နေ့ညဉ့်တို့ပတ်လုံး စားကုန်၏။

၈၅။ ထိုအခါ ငါသည် ဆွေမျိုးတို့နှင့်တကွ အနှိပ်စက်ခံရ၍ အဘယ်မည်သော အကြောင်းဖြင့် ဆွေမျိုးတို့ကို ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်စေရအံ့နည်းဟု ဤသို့ ကြံစည်၏ -

၈၆။ ကြံစည်ပြီးသော် မှန်ကန်သော တရားသဘော ဖြစ်သော သစ္စာကို ငါ၏ လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးတို့၏ လည်းကောင်း မှီရာဟု မြင်ခဲ့၏။ ငါသည် သစ္စာ၌ တည်၍ ဆွေမျိုးတို့၏ ထိုကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းကို လွတ်စေခဲ့၏။

၈၇။ ငါသည် သူတော်ကောင်းတို့၏ မှန်ကန်သော သဘောတရားကို အောက်မေ့ကြံစည် ပြီးသော် လောက၌ အကြင်သစ္စာ စကားသည် မချွတ်မြဲ၏။ ထိုသစ္စာပြုမှုခြင်းကို ပြုခဲ့၏။

၈၈။ ငါသည် အကြင်အခါမှစ၍ မိမိကိုယ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏။ အကြင်အခါမှစ၍ သိကြား လိမ္မာသူ၏ အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ မှစ၍ စေတနာရှိလျက် တစ်ဦးသော သတ္တဝါကိုမျှလည်း ညှဉ်းဆဲခဲ့ဖူးသည်ကို မသိစဖူးပေ။

၈၉။ ဤသစ္စာစကားကြောင့် မိုးသည် ရွာသွန်းပါစေသတည်း၊ မိုးနတ်သား ထစ်ချုန်း၍ ရွာသွန်းပါလော့၊ ကျီးအပေါင်း၏ ဥစ္စာအိုးကို (မိုးရွာခြင်းဖြင့်) ဖျက်ဆီးပါလော့၊ ကျီးအပေါင်းကို စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် ကိုယ်တွင်းလောင်လျက် ကျက်စေပါလော့၊ ငါးတို့ကို စိုးရိမ်ခြင်းမှ လွတ်စေပါလော့။

၉၀။ သစ္စာမြတ်ကို ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးနတ်သားသည် ထစ်ချုန်း၍ ခဏချင်းဖြင့် ကုန်းကို လည်းကောင်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းရာ အရပ်ကို လည်းကောင်း ပြည့်စေလျက် ရွာသွန်း၏။

၉၁။ ငါသည် ဤသို့ သဘောရှိသော မြတ်သော ဝီရိယနှင့် ယှဉ်သော သစ္စာမြတ်ကို ပြု၍ သစ္စာတန်ခိုး စွမ်းအားကို မှီလျက် မိုးကြီးကို ရွာစေခဲ့၏။ သစ္စာအားဖြင့် ငါနှင့် တူသော သူသည် မရှိချေ။ ဤကား ငါ၏ သစ္စာပါရမီတည်း။ ။

ဆယ်ခုမြောက် မစ္ဆရာဇေစရိယ ‘ငါးမင်းအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဒ္ဓယဝဂ် ===

၁၁ - ကဏ္ဍဒီပါယနစရိယ (ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့အကျင့်)

၉၂။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ အနှစ် ငါးဆယ်ကျော်တို့ပတ်လုံး မပျော်မွေ့ဘဲ (ရသေ့အကျင့်၌) ကျင့်ခဲ့၏။

၉၃။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ငါ၏ ဤမပျော်မွေ့သော စိတ်ကို မသိချေ။ ငါသည်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား ငါ၏ စိတ်၌ မပျော်မွေ့ဘဲ ကျင့်နေရ၏ဟု မပြောကြားခဲ့ပေ။

၉၄။ ငါနှင့် တရားကျင့်ဘက် အဖော်ဖြစ်သော မဏ္ဍဗျရသေ့ကြီးသည် ရှေးကံနှင့် ယှဉ်သည်ဖြစ်၍ တံကျင်လျှိုခြင်းကို ခံရ၏။

၉၅။ ငါသည် ထိုရသေ့ကို လုပ်ကျွေး၍ ရောဂါမရှိသည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်စေခဲ့၏။ ထိုရသေ့ကို ပန်ကြားပြီးလျှင် ငါသည် မိမိနေရာဖြစ်သော သင်္ခမ်းကျောင်းသို့ လာခဲ့၏။

၉၆။ ငါ၏ အဆွေပုဏ္ဏားသည် ဇနီးနှင့် (ယညဒတ်မည်သော) သားငယ်ကို ခေါ်လျက် သုံးယောက် သားတို့သည် အညီအညွတ် တိုင်ပင်ကုန်၍ ခရီးသွားဧည့်သည် အဖြစ်ဖြင့် လာကြကုန်၏။

၉၇။ ငါသည် ထိုသူတို့နှင့် အတူ မိမိသင်္ခမ်းကျောင်း၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေစဉ် သူငယ်သည် ကျင်လုံးကို မြှောက်ကစား၍ လျင်သော အဆိပ်ရှိသော မြွေကို ထိခိုက်မိစေ၏။

၉၈။ ထိုအခါ ထိုသူငယ်သည် ကျင်လုံးသွားသော လမ်းကို ရှာဖွေသော် လျင်သော အဆိပ်ရှိသော မြွေ၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် သုံးသပ်မိ၏။

၉၉။ ထိုမြွေကို သုံးသပ်မိသောကြောင့် အဆိပ်စွမ်းအားကို မှီ၍ အမျက်ထွက်တတ်သော မြွေသည် လွန်ကဲစွာ အမျက်ထွက်ခြင်းဖြင့် အမျက်ထွက်သည် ဖြစ်၍ ချက်ချင်း သူငယ်ကို ကိုက်လေ၏။

၁၀၀။ လျင်သော အဆိပ်ရှိသောမြွေကိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူငယ်သည် မြေ၌ လဲကျခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထို (မိဘနှစ်ဦးနှင့် သူငယ် သုံးယောက်သားတို့၏) ဆင်းရဲ ကို 'ငါ့ကိုယ်၌ ဖြစ်သကဲ့သို့' ရွက်ဆောင်၏။

၁၀၁။ ငါသည် သောကဠောင့် စူးဝင်ကုန်လျက် စိတ်ဆင်းရဲကုန်သော ထိုသူတို့ကို သက်သာစေလို ၍ အလွန်မြင့်မြတ်သော သစ္စာပြုမှုခြင်းကို ရှေးဦးစွာ ပြုခဲ့၏။

၁၀၂-၁၀၃။ ငါသည် ခုနစ်ရက်မျှသာလျှင် ကုသိုလ်ကို အလိုရှိသည်၊ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့၏။ ထိုမှနောက်၌ အနှစ်ငါးဆယ်ကျော်တို့ပတ်လုံး အကြင် အကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့၏။ ဤအကျင့်ကို ငါသည် အလို မရှိဘဲသာလျှင် ကျင့်ခဲ့၏။ ထိုသစ္စာကြောင့် ယညဒတ်သည် ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ အဆိပ်သည် ပျောက်ပါစေသတည်း၊ အသက်ရှည်ပါစေသတည်းဟု (သစ္စာပြုခဲ့၏)။

၁၀၄။ ငါသည် သစ္စာကို ပြုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဆိပ်အဟုန်ဖြင့် (မိန်းမောတွေဝေ၍) တုန်လှုပ် နေသော သူငယ်သည် တွေဝေခြင်း ကင်း၍ ထလေ၏။ ရောဂါ မရှိသည်လည်း ဖြစ်လေ၏။ သစ္စာအား ဖြင့် ငါနှင့် တူသော သူသည် မရှိချေ။ ဤကား ငါ၏ သစ္စာပါရမီ တည်း။ ။

တစ်ဆယ့်တစ်ခုမြောက် ကဏ္ဍဒီပါယနစရိယ 'ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့အကျင့်' ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဇ္ဈယဝဂ် ===

၁၂ - သုတသောမစရိယ (သုတသောမမင်းအကျင့်)

၁၀၅။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ၌ ငါသည် “သုသသောမ” မည်သော မြေကြီးကို အစိုးရသော မင်းဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ပေါရိသာဒ၏ ဖမ်းယူခြင်းကို ခံရသည်ဖြစ်၍ နန္ဒပုဏ္ဏားအထံ၌ မိမိ၏ ချိန်းချက်ခြင်းကို အောက်မေ့၏။

၁၀၆။ ပေါရိသာဒသည် တစ်ရော့တစ်ပါးသော မင်းတို့၏ လက်ဝါးပြင်၌ ကြိုးဖြင့် သီကုံး၍ ထိုမင်းတို့ အား နွမ်းနယ်စေပြီးသော် ငါ့ကိုလည်း ယဇ်ပူဇော်ရာသို့ ဆောင်လေ၏။

၁၀၇။ ပေါရိသာဒသည် ငါ့ကို ‘အသို့နည်း၊ သင်သည် လွတ်ခြင်းကို အလိုရှိသလော၊ အကယ်၍ သင်သည် ငါ့အထံသို့ တစ်ဖန်လာအံ့၊ သင့်အလိုအတိုင်း ပြုအံ့’ ဟု မေး၏။

၁၀၈။ ထိုအခါ ငါသည် ထိုပေါရိသာဒအား ငါ၏ တစ်ဖန် ပြန်လာခြင်းကို ဝန်ခံခဲ့၍ မွေ့လျော်ဖွယ် (ဣန္ဒြေပစ္စ) မြို့သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် (မယ်တော် ခမည်းတော်တို့အား) မင်း အဖြစ်ကို အပ်နှင်းခဲ့၏။

၁၀၉။ ငါသည် ပုဏ္ဏားအား ဥစ္စာကို ပေးပြီးသော် ရှေး၌ ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် မှီဝဲအပ်သော သူတော်ကောင်းတို့၏ သဘောတရားကို အောက်မေ့၍ ပေါရိသာဒထံသို့ ပြန်ခဲ့၏။

၁၁၀။ ထိုအခါ သတ်လတ္တံ့ဟု လည်းကောင်း၊ မသတ်လတ္တံ့ဟု လည်းကောင်း ငါ့အား ယုံမှား သံသယသည် မရှိ။ ငါသည် သစ္စာစကားကို စောင့်စည်းလျက် အသက်ကို စွန့်ရန် ပြန်ခဲ့၏။ သစ္စာအား ဖြင့် ငါနှင့်တူသော သူသည် မရှိချေ။ ဤကား ငါ၏ သစ္စာပါရမီတည်း။ ။

တစ်ဆယ့်နှစ်ခုမြောက် သုတသောမစရိယ ‘သုတသောမမင်းအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဇ္ဈယဝဂ် ===

၁၃ - သုဝဏ္ဏသာမစရိယ (သုဝဏ္ဏသာမသတို့သားအကျင့်)

၁၁၁။ အကြင်အခါ ငါသည် တော၌ သိကြားမင်း ဖန်ဆင်းအပ်သော “သာမ” မည်သော ရသေ့ပျို ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ တောအုပ်၌ ခြင်္သေ့၊ ကျားတို့ကိုသော်လည်း မေတ္တာဖြင့် ကပ်ညွတ်စေနိုင်ခဲ့၏။

၁၁၂။ ငါသည် တော၌ ခြင်္သေ့ ကျားတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သစ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဝံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျွဲတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ချေ စိုင် ဆတ် သမင် တောဝက်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း ခြံရံ လျက် နေ၏။

၁၁၃။ ထိုအခါ တစ်စုံတစ်ဦးသော သတ္တဝါသည် ငါ့ကို မလန့်၊ ငါသည်လည်း တစ်စုံတစ်ဦးသော သတ္တဝါအား မကြောက်၊ ငါသည် မေတ္တာစွမ်းအား အထောက်အပံ့ ရလျက် တောအုပ်၌ ပျော်မွေ့၏။

တစ်ဆယ့်သုံးခုမြောက် သုဝဏ္ဏသာမစရိယ ‘သုဝဏ္ဏသာမသတို့သားအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဒဇ္ဇယဝဂ် ===

၁၄ - ဧကရာဇစရိယ (ဧကရာဇမင်းအကျင့်)

၁၁၄။ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား အကြင်အခါ ငါသည် “ဧကရာဇာ” ဟု ထင်ရှား ကျော်စောသော မင်းဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ မြတ်သော သီလကို ဆောက်တည်၍ ကာသိတိုင်းသူ အပေါင်းကို ဆုံးမခဲ့၏။

၁၁၅။ ငါသည် ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့ကို အကြွင်းမဲ့ ကျင့်သုံးခဲ့၏။ သင်္ဂဟဝတ္ထု လေးပါးတို့ဖြင့် လူများအပေါင်းကို ချီးမြှောက်ခဲ့၏။

၁၁၆။ ဒဗ္ဗသေနမင်းသည် ဤလောက၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်လောက၌ လည်းကောင်း ဤသို့ မမေ့မလျော့ ကျင့်သော ငါ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာ၍ ငါ၏ မြို့ကို လုယက်လျက်-

၁၁၇။ ဗိုလ်ပါတိုင်းသားတို့နှင့် တကွကုန်သော မင်းကို မှီ၍ အသက်မွေးကုန်သော အမတ်စသော သူတို့ကို လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသားတို့ကို လည်းကောင်း အားလုံးကို လက်သို့ ရောက်အောင် ပြုပြီးလျှင် ငါ့ကို တွင်း၌ မြှုပ်လေ၏။

၁၁၈။ အမတ်အပေါင်းတို့ဖြင့် ပြည့်သော ငါ၏ စည်ကားသော နန်းတော်တည်းဟူသော မင်း စည်းစိမ်ကို လုယက်၍ ယူသော မင်းအား ‘ငါသည် ချစ်လှစွာသော သားကဲ့သို့’ ရှုကြည့်၏။ မေတ္တာအား ဖြင့် ငါနှင့်တူသော သူသည် မရှိချေ။ ဤကား ငါ၏ မေတ္တာပါရမီတည်း။ ။

တစ်ဆယ့်လေးခုမြောက် ဧကရာဇစရိယ ‘ဧကရာဇမင်းအကျင့်’ ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

=== ၃ - ယုဇ္ဈယဝဂ် ===

၁၅ - မဟာလောမဟံသစရိယ (မဟာလောမဟံသရသေ့အကျင့်)

၁၁၉။ ငါသည် သုသာန်၌ သူသေကောင်အရိုးကို ခေါင်းအုံး၍ အိပ်ခြင်းကို ပြု၏။ ထိုအခါ ရွာသူ သားငယ်တို့သည် ငါ့ထံသို့ ကပ်ရောက်၍ အမျိုးမျိုးသော များစွာသော ရုပ်ပုံကို လုပ်၍ ပြကြကုန်၏။

၁၂၀။ တစ်ပါးသော သူငယ်တို့သည် ရွှင်လန်းတက်ကြွသော စိတ်ရှိကုန်၍ နံ့သာပန်းကို လည်းကောင်း၊ အမျိုးမျိုး များပြားသော ဘောဇဉ်လက်ဆောင်တို့ကို လည်းကောင်း ပို့ဆောင် ကြကုန်၏။

၁၂၁။ အကြင်သူငယ်တို့သည် ငါ့အား ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဖြစ်စေကုန်၏။ အကြင် သူငယ်တို့သည်ကား ငါ့အား ချမ်းသာသုခကို ပေးကုန်၏။ ငါသည် သူငယ်အားလုံးတို့အား တူမျှသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၏။ ငါ့အား ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းသည် မရှိချေ။

၁၂၂။ ငါသည် ချမ်းသာဆင်းရဲ၌ လည်းကောင်း၊ အခြံအရံရှိခြင်း အခြံအရံ မရှိခြင်းတို့၌ လည်းကောင်း ချိန်သဖွယ် ဖြစ်၍ လောကဓံတရား အားလုံးတို့၌ တူမျှသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၏။ ဤကား ငါ၏ ဥပေက္ခာပါရမီတည်း။ ။

တစ်ဆယ့်ငါးခုမြောက် မဟာလောမဟံသစရိယ ‘မဟာလောမဟံသရသေ့အကျင့်’ ပြီး၏။

သုံးခုမြောက် ယုဇ္ဈယဝဂ် ပြီး၏။

စရိယာပိဋကပါဠိတော်

(နိဂုံးနှင့် ဥယျောဇဉ်)

(ငါသည်) ဤသို့လျှင် ဘဝကြီးငယ်၌ အထူးထူး အပြားပြားသော ဆင်းရဲဒုက္ခကို လည်းကောင်း၊ အထူးထူး အပြားပြားသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို လည်းကောင်း ခံစား စံစား၍ မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့၏။

ငါသည် ပေးလှူအပ်သော အလှူဝတ္ထုကို ပေးလှူ၍ (ဒါနပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်၍) သီလပါရမီကို အကြွင်းမဲ့ ဖြည့်ကျင့်ပြီးလျှင် နေက္ခမ္မပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သောကြောင့် မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် သို့ ရောက်တော်မူခဲ့၏။

ငါသည် ပညာရှိတို့ကို အဖန်ဖန် မေးမြန်း၍ (ပညာပါရမီကို ပြည့်စေ၍) မြတ်သော ဝီရိယပါရမီကို ပြုပြီးလျှင် ခန္တီပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သောကြောင့် မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့၏။

ငါသည် အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကို မြဲမြံစွာ ဆောက်တည်ခြင်းကို ပြု၍ သစ္စာပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ပြီးလျှင် မေတ္တာပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သောကြောင့် မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့၏။

ငါသည် လာဘ်ရခြင်း လာဘ်မရခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာခြင်း ဆင်းရဲခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း မမြတ်နိုးခြင်း၌ လည်းကောင်း အလုံးစုံတို့၌ အတူအမျှ ဖြစ်၍ (ဥပေက္ခာပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်၍) မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့၏။

ပျင်းရိခြင်းကို ဘေးအားဖြင့် ရှု၍ အားထုတ်ခြင်းကိုလည်း ဘေးမရှိသောအားဖြင့် ရှုပြီးလျှင် ထက်သန်သော ဝီရိယရှိသူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လော့။ ဤသည်ကား ဘုရားရှင်တို့၏ အဆုံးအမတော်ပေတည်း။

ငြင်းခုံခြင်းကို ဘေးအားဖြင့် ရှု၍ မငြင်းခုံခြင်းကို လည်း ဘေးမရှိသောအားဖြင့် ရှုပြီးလျှင် ညီညွတ်သူ၊ ပြေပြစ်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်လော့။ ဤသည်ကား ဘုရားရှင်တို့၏ အဆုံးအမတော်ပေတည်း။

မေ့လျော့ခြင်းကို ဘေးအားဖြင့် ရှု၍ မမေ့လျော့ခြင်းကိုလည်း ဘေး မရှိသောအားဖြင့် ရှုပြီးလျှင် အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော မဂ်ကို ပွားများကြကုန်လော့။ ဤသည်ကား ဘုရားရှင်တို့၏ အဆုံးအမတော်ပေတည်း။ ။

နိဂုံးနှင့် ဥယျောဇဉ် ပြီး၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အပြားအားဖြင့် မိမိ၏ ရှေးရှေးဘဝ အကျင့်ကို ထင်ရှားပြလျက် ဗုဒ္ဓအပဒါန်မည်သော တရားဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူခဲ့ပေသတည်း။ ။

စရိယာပိဋကပါဠိတော် မြန်မာပြန် ပြီးပြီ။
